

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kimseye

Ayten

Söyle-

Kaya

me-

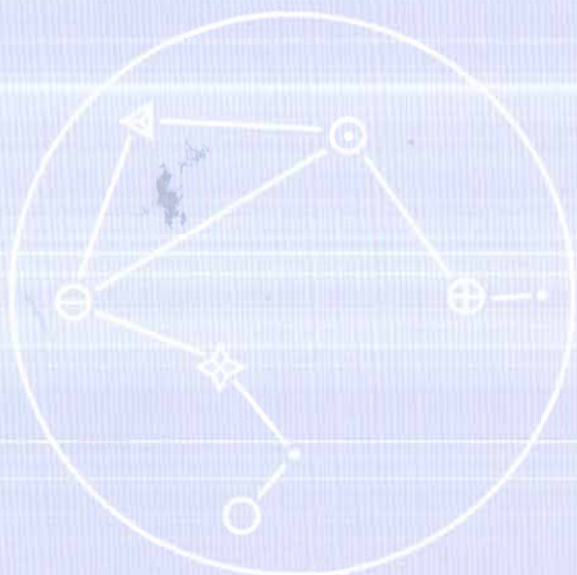
Görgün

dim

ayizi kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KİMSEYE SÖYLEMEDİM

AYTEN KAYA GÖRGÜN

1973 Ankara doğumlu. Yazmaya mizah öyküleriyle başladı. İlk yazıları doksanlı yıllarda Pazartesi Kadınlara Mahsus Gazete'de yayımlandı. um:ag'da burslu olarak yazma seminerlerine katıldı. 2001'de Uçan Süpürge'nin düzenlediği Gülmesini de Biliriz kısa film senaryo yarışmasında dereceye girdi. 2011'de Ayrıntı Yayınları'ndan Arıza Babaların Çatlak Kızları romanı yayımlandı. Kimseye Söylemedim ilk öykü kitabı.

ayizi
kitap

Ayizi Yayınları 46
Edebiyat Dizisi 24. Kitap
Yayın Koordinatörü: İlknur Üstün

KİMSEYE SÖYLEMEDİM

Ayten Kaya Görgün
1.Baskı, Mayıs 2017, Ankara
ISBN: 978-605-83419-6-8
Yayıncı Sertifika No: 20762

Kimseye Söylemedim'i
Ayten Kaya Görgün yazdı,
Can Canköçak yayına hazırladı,
tasarımı Tennur Baş yaptı.

Baskı ve Cilt:
Sena Ofset
Sertifika No: 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: + 90 212 613 03 21

AYIZI YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye
T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19
W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

İçindekiler

Pes Yani	9
Nedeni Var	13
Her Şeyi Söylemedim	15
Niye Hırslandıysam	21
Düğün Fotoğrafi	25
Cehennemim Dibi	29
Deliydi Deli	37
Direj'in Son Oğlu	41
Yol da Yolmuş Ama	45
Babam da Korkardı	49
Ağladım mı	51
Deliymişim	53
Kaynana Çıkmazı	55
Balkon	57
Eşik	61
Kapı	65
Ah Be Nebile	69
Bana O Lafları Söylemeyecektin	73
Kılıfı Bol Diyarlardan	77
Boğazın Dört Bekçisinden Biri	81
Vajinoplasti	83
Çöplük Böceği	87
Deli Gül	91

*Yolda karşılaştığım, hikâyelerine girdiğim,
dinlediğim tüm kadınlara...
Bilirsiniz ağzım sıkıdır. İçiniz rahat olsun
kimseye anlatmadım, oturup yazdım.*

PES YANI

Sabahın ilk saatinde damladım. Çalışacağımdan değil ha, yalnızlıktan. Dedim ki, sıcak bastırmadan, serin serin sula-yıvereyim gülü, sümbülü. Hortum tuttum dört yana. Gece-den serinleyen mermerlerin başından şakır şakır sular dök-tüm. Her zaman yapmam.

Hep ben konuşurum, onlar susar. Kuşlar öter, onlar susar. Kavaklar hışırdar, onlar susar. Allahın kaplumbağası ses ve-rir de yaprakların arasından, onlar ses etmez. Bir insanın nefesinden önce dili kesilir derler.

Tam Urfa eşrafından Aynalı Arif'in üzerinde hortumu çevi-riyordum ki o kadını teey uzaktan gördüm. Nasıl görmem,

kızıl saçları beyaz taşların arasında parlıyordu. Karga boku-
nu yemeden bir kadın buralarda ne arar diye şaşırmadım.
Buralara gelmenin ne saati ne mevsimi olur. Böyle tek ba-
şına zamansız geliyorsa biri, aklından zoru yoksa vardır bir
derdi.

Suyu kesip bisiklete atladığım gibi o yana doğru gittim. Ne
de olsa buralar tekin yerler değil, serserisi çok olur, ne idüğü
belirsizler...

Çok yaklaşmadım, o da bana bakmadı. İki üst sokakta dur-
dum, bisikletle geçtiğim yerleri yürüyüp çalılarının arasına
girdim. Tek başına ağlayan, yontulmuş harfleri yıkayan ka-
dınları izlemek hep hoşuma gitmiştir. Yalnız şimdiye dek
kocasına ağlayan kadın görmedim, çocuklarına ağlarlar, kar-
deşlerine, annelerine ağlarlar da kocalarına ağlamazlar. Bana
daha denk gelmedi.

Güneş çam ağaçlarından, selvilerin arasından yol yol uzayıp
kadının kısa, kızıl saçlarını öpüp kulağının ucunda ısıldı-
yordu. Bir ara şakıyan yusufçuk kuşlarını merak edip ağaç-
ların dallarını taradı. O vakit anladım buralı değil, kılığına
bakarsan okumuş kadınlardan. Tabi canım, bizim buralarda
kızıl saçlı kadın ne arar? Gerçi yerlere varan çiçekli eteği çok
yabancı değil ya, yine de biliyorum buralı değil.

Yüzünü görüyorum, ağlamıyor, konuşuyor. Sesini duymu-
yorum ama yüksek sesle konuştuğuna bahse girerim. Dua
eder gibi de değil, zaten kızıl saçlarını da kapatmamış.

Çalılarının arasında, eğildiğim yerde dizlerim ağrıdı. Keşke
daha yakınında olsaydım. Usulca yer değiştirip 38'li mer-

hum Emine Satır'ın yanına çöktüm. Siper ettiğim kurumuş kuşburnu dalları arasından baktım. Kadın hâlâ konuşuyordu, bir insanın yüzüne bakar gibi bir sağından bir solundan taşın etrafını dönüyordu. İyice meraklandım, niye taşın bir kenarına ilişip dudağını küçük küçük kımıldatıp ağlamıyordu ki? Niye etrafında bidon aranıp su taşımıyordu? Galiba derdini anlatıyordu, kimileyin ben de anlatırım. Zaten insanı bir taştan daha iyi kim dinler?

Gizlendiğim yerde canım sıkılmıştı ki, kadın birden uçuşan eteğini topladı, olduğu yere çömeldi. Sağına soluna bakındı, bir an beni görecektim sandım. Öylece durdu, ne yaptığını anlayamadım. Çok sürmedi, kalktı eteğini uçuşturdu. Bir dostun omzuna dokunur gibi elini mermerin üstüne koydu. İlk kez dokunuyordu. Bir süre öylece kaldı, yüzünü göremiyordum. Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı. İşte o zaman fark ettim, yol kenarında onu bekleyen siyah bir çekçekli bavul vardı. Bozuk yolda bavulunu sürüyerek gitti.

Bir avcı gibi çalıların arasından çıktım. Kadının çömeldiği yerin başına varınca gördüklerime inanamadım. Kadın, hem de koskoca kızıl saçlı bir kadın, öğretmen Ruhi Mercimek'in yattığı yere işemiş. Hem de az buz değil. Çiş yol olmuş, komşu avukat Meliha'nın yanına dek gitmiş. Pes yani!

NEDENİ VAR

Ruhi dedim, hani beşinci sınıfı bitirip diplomamı limon kolonyası kokan ellerinle babama vermiştin ya. Hani babamın öteki elinde de ben vardım. Hatırladın mı? Bu kız okumaz, tezden evlendirin dediğinde babam sana hiç ses etmemişti. Biliyor musun o yaz ben hep yemek yaptım. Hep çamaşır yıkadım. Babam da o yaz oturduğu yerden kardeşlerime bakıp elindeki söğüt dalıyla toprağı eşeleyerek hep düşündü.

Ruhi, biliyor musun, kırk dört yaşındayım. Röntgen teknisyeni oldum. Kırkımdan sonra İngilizce öğrendim, bu yıl da bisiklet. Hiç evlenmedim.

İnsan hayatındaki kara bir deliğı coğrafyasından çok uzakta, alışık olmadığı suların içinde çözebilir mi? Birdenbire yanan

bir ampul gibi çözdüm. Uzun süre misafirliklerde kolonyalara elimi neden uzatmadığımı... Neden evlenmediğimi...

Seni bulmayı İtalya'da kafama koydum. Çok sevdiğin Yıldırım Bakkal'ın çilli kızı Sultan'ı buldum. Hani ondan çok umutluydun, öğretmen olacak diyordun saçlarına dokunurken. Benim saçlarımı da iyi taranmamış, sıkı örülmemiş diye çekiştiriyordun. Saçlarımı babamın ördüğünü de biliyordun. Hoca, saçımı çekmen bir şey değildi de bunu arka sırada oturan Hasan'ın burnunun dibinde yapman...

Sultan'ın çillerinden eser kalmamış, bahçesinde iki çocuk debeleniyor. Anneanne olmuş. Öğretmen de olamamış. Valla sevinmedim desem yalan olacak. Hinliğimden üstüne basa basa "İtalya'dan geliyorum, geçen sene de Hindistan'daydım," dedim. Senin öldüğünü, mezarını ondan öğrendim. "Rahmetli bizim tavukların yumurtasını, annemin gözlemesini çok severdi," dedi. İşte orada dut ağacının altında, ayran içerken aklıma koydum mezarına işlemeyi.

Bahçeden çıkarken yanımda getirdiğim oyuncaklardan çocuklara verdim. İkisi de çilliydi. Sevimli.

Tangur tungur çektim arkamdan bavulumu, aynı gün son otobüse atlayıp sabah yanına geldim. Erinmedim, parama da acımadım. Mezarının başında çömeldim, donumu eteğimin altından sağa doğru kaydurdım, hiç tereddütsüz işedim.

Otele yerleşir yerleşmez defterimi çıkarıp yapılacaklar listesinden Ruhi Mercimek ziyaretine bir çentik attım, banyoya girdim. Su insanı çok rahatlatıyor. İşemek de.

HER ŞEYİ SÖYLEMEDİM

O an yanındaydım. Nefes alamadı. “Anne!” deyip üstüne vardım. Niyeyse omuzlarından tutup salladım. “Anneee!” Bir ara nefesini topladı, gözleri fersiz... Eliyle “Sus,” dedi. Fısıldayıp yalvarır gibi, “Beni bırak, gideyim,” dedi. Bırakmadım ki annem gitsin, ambulans çağırdım.

Sabaha kadar evin bütün ışıklarını yaktım. Hiç uyumadım, sigara içip türkü dinledim.

Sabah ezanında Sedat’ın vosvosu kapıya yanaştı. Annem olsa balkondan, sardunyelerin arasından sarkardı. Koşup kapıyı açtım. Birbirimize sarıldık, ağladım. Oysa o kip durdu. “Abla bütün ışıklar açık... Korktun mu?” “Yoo, niye kor-

kayım, hani ölü evinde ışıklar söndürülmez ya...” Bir şey demeden öylece yüzüme baktı.

“Bence annem bu gece yoğun bakımda öldü,” dedim.

Gidip müzik çaları kapattı.

Kahvaltıdan sonra, “Sen git uyu, kaç saattir araba kullandın...” dedimse de dinlemedi, kalkıp duşa girdi. Aysel’i aradı, kızıyla konuştu. Bana selamlar söylendi. Daha ziyaretçi saatine varken “Hadi gidelim,” dedi.

Annem de yoktu, Aysel de; öne ben oturdum.

Selma aradı, Sedat’ın geldiğini duyunca rahatladı, “Abla yoldayım, üç gibi inerim,” dedi.

Hastanenin bahçesinde kâğıt bardaklarda çay içtik, sigaramı yakarken aynı annem gibi “Şu zikkımı az iç,” dedi.

İçeriye, yoğun bakıma bir kişiyi alıyorlardı, kapıda güvenliğin yanında bekledim.

Sedat çıktığında perişan görünüyordu, “Annemin elini tuttum, hemşire kızdı. Makinelere bağlıydı,” dedi. Sesi titriyordu. Doktor gelip bilgi verdi, çok şey söyledi. Aklımda tek kalan: “Kalbi yolda durmuş, gözlerini açtığı anda neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Her şeye hazırlıklı olun.”

İki kardeş kol kola parktaki çay bahçesine gittik. Her zamanki gibi buranın çayını, tostunu beğendi. İkinci tostunu yerken dedim ki, “Annem küçük kızını bekliyor, o gelince

bitecek.” Lokmasını yutamadı, yüzünü buruşturarak “Abla sen iyi misin?” dedi.

Selma’yı karşıladık. Sarılınca ben bir posta yine ağladım, o da ağlayınca Sedat bizi azarladı. Saçlarını yine bir tuhaf kestirmiş, bir tarafı uzun bir tarafı kısa. Rengini de değiştirmiş. Yakışmış ama.

Biz direkt eve gidelim dediysek de o, “Annemi göreceğim,” diye tutturdu. Güvenliğe, nöbetçi doktora rica ettik, yoldan geldi dedik de Selma içeri girdi. Yol boyunca ben bir daha anlattım adım adım hastaneye nasıl geldiğimizi, “Beni bırak, gideyim dedi ama ben ambulans çağırdım...” Sedat kızdı “Ambulans çağırıp da ne yapacaktın?” dedi.

Selma’ya kendi odamı verdim, ben annemin yatağında yattım. Yastığı koklayarak uykuya dalalı ne kadar olmuştu bilmiyorum, bir rüyanın içinde debelenip durdum. Uyanıldığımda dilim damağım kurumuştur. Bir daha da uyuyamadım. Mutfak balkonunda sigara üstüne sigara yakıp ağladım. Sonunda Selma su içmeye kalkınca yanıma geldi, “Abla iyi misin?” dedi. “Babamı gördüm rüyamda, annem de vardı. Annem aşure yapalım dedi, babam elini omzuma atmış gel biraz yürüyelim...” diyordu. Selma kederle dinlerken birden gülümsedi, “Abla sakın babamı dinlemeseydin, gel biraz yürüyelim ne demek... Seni nereye çağırıyor?”

Kızdım artık, “Ya, ben şurada ne kadardır ağlıyorum, sen kalkıp babamın peşinden gitmeseydin diyorsun! Bak beni de güldürdün. Selma, galiba aşure yaparsak annem rahatlayacak. Gene ne kıkırdıyorsun?”

“Abla annemin aşureyi görecek hali mi var?”

Selma da bir daha gidip yatmadı, annemin yeleklerinden birini sırtına geçirip yanıma oturdu.

Hastaneye gitmeden bi koşu ahiretliğin kapısını çaldım “Güllü Teyze, şu zenzem suyundan versene, belki dediğin doğrudur.”

Geldiğimde Sedat arabanın başındaydı “Abla nerdeydin? Hadi seni bekliyoruz.”

“Bu kez annemi ben göreyim,” dedim, karşı çıkmadılar. Çantamı onlara bırakırken, içinden zenzem sulu pamuğu kavanozuyla alıp hırkamın cebine koydum. İkisi de yüzüme tuhaf tuhaf baktılar. “Dudaklarına zenzem suyunu sürersem annem rahatlayabilirmiş,” dedim. Ben bu kadar inanmışken Selma güldü.

Annemi gördüm, getirildiğinden daha kötüydü, bütün vücudu şişmişti. “Anne,” dedim, “bu çektiklerin hep benim yüzümden.” Tam cebimden zenzemi çıkaracaktım ki hemşire gelip annemin başındaki makineye baktı, etrafımda dolaştı, bir türlü çıkaramadım.

Bu kez Sedat bizi derenin oradaki balıkçıya götürdü. Selma yolda kıkırdayarak “Abla, ne yaptın zenzemi sürdürdün mü?” diye sordu, cevap vermedim.

Dönerken Sedat’a “Çarşıda dur da aşurelik malzeme alalım,” dedim. Sağ olsun hiç ikiletmedi, aşure zamanı mı demedi, bütün malzemeleri aldı. Selma ağzını açmadı.

Sabah uyanamadım, kalktım ki Selma gecedan ıslattığı-mız fasulyeyi, nohudu haşlamış. Buğday kazanda kaynıyor, “Niye beni kaldırmadınız?” Kıyamamışlar bana. Sedat da gidip iki ıspanaklı, patatesli bükme alıp gelmiş.

Komşular çok şaşırdı, “Bu ne aşuresi, aşure zamanı mı?” dediler. Hepsine türlü türlü cevaplar verdim.

Hastaneye giderken yanıma bir kavanoz aşure aldım. Sedat, “Ne o abla, şimdi de anneme aşure mi götüreceksin?” dedi.

Aşureyi annemin dudaklarına değdirecektim, bugün görüşe hiçbirimizi almadılar. Eve dönerken Sedat, “Babamın mezarına uğrayalım mı?” dedi. Aşureyi aynı babamın söylediği gibi kurdun, kuşun hakkı olarak oraya bırakmak istedim. Karşı gelmediler, hatta Sedat bulduğu bir su kabını kesip tabak yaptı.

Selma arabada gene duramadı “Bak aşureyi annem istedi, yine babama kismet oldu,” dedi. “Selma,” dedim, “büyükşehir seni ne hale getirmiş, her şeye gülüyorsun.” “Abla, bunun büyükşehirle ne alakası var, kendine gel!” dedi.

Aklımda Coğı Babamın türbesini ziyaret etmek vardı, annemin acıları dinsin diye dua edecektim, artık onu da söylemedim.

NİYE HIRSLANDIYSAM

Görünce inanamadım, metro girişine benden önce gelmiş. Akşamdan arayıp “Yalnız gitmeye korkuyorum, benimle gelir misin?” dediğinde nasıl hayır diyebilirdim ki? “Çocukları okula bırakır gelirim,” dedim.

Uzaktan bir an durup izledim; üstünde bej, kısa kollu döpiyes, sol göğsünde mendili, ayağında önü açık hafif topuklu ayakkabıları. Yaşına göre öyle dik ve şık görünüyor ki, dönüp kendime bakmaya cesaret edemedim. Yine de yaşlılığın acınırlığı vardı üstünde. Omzundaki çantadan başka elinde bir çanta daha tutuyordu. Gidip elini öptüm, parfüm de sıkmış, leylak leylak kokuyor. Elindeki çantayı aldım, içinde bir buçuk litrelik su ve dua kitabı vardı. Koluna girdim,

yürüyen merdivenler yine çalışmıyordu. Basamaklardan yavaş yavaş indik. Turnikeleri geçerken bir an elinden tuttum. İnce parmaklarını elimde dolaştırıp “Kuzum bu nasıl kadın eli?” dedi, “Hışır hışır, krem sürsene biraz.” Elim sudan çıkıyor mu ki diyecektim, sustum. “Azıcık kendine bak kızım, rahmetli amcan da hiç sevmezdi kendinden geçmiş kadını. Her erkek bakımlı kadın ister yanında...” Aynanın önünde azıcık fazla dursam, bizimki söylenir, “Sana ne oldu hı, aranıyor musun?” Sözüne gitsem başımı saracağım. Gel de bunları anlat Didar Teyze’ye. Bizim adam nereye gitse böyle değişiklikleri bulur. Güngörmüş, okumuş kadın Didar Teyze; bahşişsiz, harçlıksız bırakmaz. Tabii bizimki işini bilir, ele bayram eve zulüm.

Metroda karşımızda oturanlar bize bakıyorlar, daha doğrusu Didar Teyze’ye. Öyle belli ki başka bir zamandan kalma olduğu. O da zaten maviş maviş, gördüğü kadarına şaşkınca ve hoşnutsuzca bakıyor. Ne zaman Kızılay’a insek hep oraların eski hallerini anlatır; helvayı Ali Uzun’dan almak lazım, sahlepi Flamingo’dan içmek... Sanki Flamingo kaldı.

Hastane durağında inip taksiye bindik. Belli ki buralara sık geliyor, taksiciyi rahmetliye kadar tereddütsüz götürdü.

İner inmez anlamadığım birilerine söylendi, “Dolandırıcı hiç bakmamış,” dedi. Bir iki kurumuş çiçeğin arasında boy vermiş ayrık otlarını söylenerek kopartmaya çalıştı, gücü yetmedi. Hiç o otlar kremli ellerle yolunur mu, “Sen çekil teyze, ben alırım onları,” diyerek otları avuçladığım gibi köküyle çıkarıverdim. Yerinden olmuş bir iki böcek sağa sola kaçıştı. Niye hırslandıysam, anında hiç ot bırakmadım etrafta. Sonra kime söylendiğini anladığım an bir yaşıma daha

girdim. Meğer çiçeklerin bakımı, mermerin yıkanması için bir adam tutmamış mı? Hayret!

Didar Teyze kenara bıraktığım çantayı istedi, mermerin başına vardı. “Ata,” dedi, “kusura bakma, ben o Osman denilen yalancıya inandım, ayda iki kez gelip bakım yapacaktı. Ücretini de peşin verdim, hiç uğramamış...” dedi.

Suyu çıkardı, mermeri okşayarak yıkamaya başladı. Az ötede taşlardan birinin kıyısına ilişerek onu izledim. “Ata,” dedi tekrar, “bu mermeri yıkarken seni yıkar gibiyim. Hava çok sıcak serinle biraz. Artık eskisi gibi sık gelemiyorum. Yalnız gelmeye de korkuyorum. Bak bugün, lokantadaki Sadi’nin karısıyla geldim...”

Baktım ki teyze sohbeti uzatıyor, baş başa bırakayım deyip yerimden kalktım. Taşlardan birinin dibinde beş kiloluk bir bidon ilişti gözüme. Gidip ileride köşedeki kavağın altındaki çeşmeden su doldurdum. Gerçekten de buralar tek başına gelinecek gibi değil. Abla su taşıyayım mı, abla dua okuyayım mı diye önünü kesen çocuklar, uykusuz bakan adamlar. Zaten Didar Teyze’ye de sinir oldum, nedir bu rahmetliye hürmet? Biz adam göçsün diye gözüne bakarken onun yaptıklarına bak hele. Babamı mezarında bir kere ziyaret etmemiş annem şimdi burada olsa, burnunu kırıştırıp yüzünü dönerek “Oynadan,” derdi. Ama yok canım, kadın oynamıyor da. Elimde suyu görünce gözleri ışıldadı. Bu kez suyu mermerlere bol bol döktü. Döktükçe de “Ooh,” dedi, “ooooh!” rahmetlinin canına değmiş gibi.

Çantasından örtüsünü çıkardı, boyalı saçlarını kapadı. Taşın başında durup dua kitabını açıp okudu.

Küçük adımlarla kol kola yürüdük. Rahmetlinin yıkanmış taşlarını, sulanmış çiçeklerini arkamızda bıraktık. “Didar Teyze, amcaı çok mu seviyordun?” diye sormadan edemedim. Yüzünü gövermiş dallara dönüp “Beni hiç incitmedi,” dedi. Hah dedim, bizi de incitmeseler mezarlarına sıçmayacağız!

DÜĞÜN FOTOĞRAFI

Bir bahar sabahıydı. Mezarlıkta bir bahar sabahı...

Köklerinde ölülerin yattığı dallarda filizler sürmüştü, tomurcuklar patlamıştı. Nice yaşanmış, soluklanmış bedenler şimdi dalların altında boylu boyunca gölgeliklerde uzanmış, yaprakların hışırtısını dinlemekteydi.

Sabahın serinliğinde gıcır gıcır bir araba yanaştı B kapısına. Yolun yarısını çoktan geçmiş bir kadın indi arabadan ilkin. Sabahı sabah etmiş, gözüne uyku girmemiş olmalıydı. Zira sabahın bu saatinde evden bu denli bakımlı, şık çıkabilmek için insanın ince ince hatta günler öncesinden hazırlanmaya başlamış olması gerekiyordu. Sarı lüle lüle saçları, işinde usta, maharetli bir insanın elinde şekillenmişti. Yüzünde

geçmişe ait bütün çizgiler özenle saklanmış, iri siyah gözleri çerçevenmişti. Üstünde tüm vücudunu saran, göğüs dekolteli, şarap kırmızısı bir elbise vardı. Elleri bakımlı, tırnakları ojeliydi. Ayağında yüksek topuklu siyah ayakkabılar, elinde yine siyah deri bir çanta vardı.

Kadın yüzünü hışırdayan ağaçlara dönüp kanat çırpın kuşlara bakarken, arabadan genç bir adam indi. Adam da en az kadın kadar şık ve bakımlıydı, üstelik mis gibi kokuyordu. Adam son bir kez dönüp arabaya baktı, güzel park etmişti.

El ele tutuşarak girdiler ölüler bahçesinden içeriye.

Ağaçların arasından, önceden anlaşılmış gibi hiç konuşmadan mezar taşlarını tek tek okuyarak geçtiler. Kadının gözlerinde heyecan ve huzursuzluk kol kola dolaşıyordu. Delikanlının dudağının kenarında her an gülmeye hazır çizgiler seğiriyordu. Merhum Dr. Atilla Sert, Yüksek Mühendis Cevdet Sarı, Avukat Aysun Yılgin Yılmaz... Adam bunları okudukça gülümseyerek “La kim takar sizin burada doktorluğunuzu, yüksek yüksek mühendisliğinizi,” diyordu kendi kendine. Arada bir de elini tutuğu kadına bakıp dudak büküyordu.

Kadın sessizliğini “Şimdi ne tarafa döneceğiz?” diyerek bozdu. Adam ceketinin cebinden çıkardığı kâğıda bakarak “Parsel no 329, numaralar sağa gittikçe büyüyor,” dedi. Adam adımlarını kadıninkine uydurup yavaşladı. Sanki boşluğa söyler gibi “Bir yılda ne çok dolmuş taşmış buralar,” dedi kadını. Adam tek söz etmedi.

146. sokağın sonunda adam tekrar elindeki kâğıda baktı, eliyle işaret ederek “Galiba burası,” dedi. Kadın, güneşin

konakladığı mermerin üstündeki yazıları okuyunca garip bir duyguya kapıldı. Genç adamın elini lisedeyken babasına yakalanmış gibi birden bırakıp sonra yeniden tuttu. Yeni yapılmış bir mezarın ayakucuna varmadan durdular, kadının dili damağı kurudu, yanında su getirmediğine hayıflandı. Adam ne yapacağını bilemeden bir kadına bir soğuk mermere bakıp durdu. Kadın adamın elini sıkı sıkı tutuyordu, birden tuttuğu eli de peşinden sürükleyerek mermerin etrafını döndü, gelip mezar taşının başında durdu. Derin bir soluk alarak, “Salih” dedi, sonra tekrarladı “ Salih, bak, bak ben geldim. Korktuğun oldu işte, sen ölür ölmez bir sevgili taktım koluma. Hem de genç ve yakışıklısından.” Adam olanları izlerken kadın bir öpücük kondurdu adamın sol yanağına. “Salih, benden gizlediğin paraları yemek, sevgilime kismet oldu. Aa bak, yeni saçlarım nasıl? Bana yakıştıramadığın kırmızı ojelerimi nasıl buldun? Salih, evden çıkmadan aynada kendime baktım da ben de bayağı kadınmışım! Meğer yıllarca... Neyse uzatmayayım Salih. Eğer vazgeçmez bu yakışıklıyla evlenirsem sana söz, mezarına yine geleceğim, hem de gelinliğimle. Bu buz gibi mermeri sen diye aramıza alıp düğün hatırası fotoğraf çektireceğim,” dedi.

Kadın ve genç adam mezarlıktan çıkarlarken artık el ele değillerdi. Kadın arabanın yanında durup çantasını açtı, bir zarf uzattı adama. Tokalaşıp ayrıldılar. Adam zarfı alıp sırtını dönüp gitti. Kadın direksiyona geçip kontağı çevirdi.

CEHENNEMİN DİBİ

Zemheriydi.

Hem de ne zemheri!

Rüzgâr, yaramaz çocuklar gibi kapıya bacaya tırmanıp duvarları dövüyor; daha da hırsını alamayıp beyaz örtüyü kaldırıp silkeliyor, ortalığı tipiye veriyordu.

Zara'nın soğuşunu, ayazını ancak yaşayan bilirdi.

Biz kahveci Rıza Baba'nın yerinde, ılık sularda veriyorduk altmış altının gözüne.

Elimdeki karonun papazıyla bakışırken Vasvi'nin ölüm haberi gelip böldü altmış altıyı orta yerinden. Apo'nun Tuğrul kapıyı ardına dek dayamış,
“Kızıl Vasvi öldü!” dedi.

Memet Ağa parladı,
“Ula dü rzü, kapasana kapıyı. Dondurayazdın milleti.”

Vasvi ölmüş ha!

Allah rahmet eylesin.

Kalkıp cenazenin başına varmak,
Yalandan da olsa iki damla yaş dökmek lazım.

Kadınlara haber salmalı.

Sarılip sarmalanıp almalılar koltuk altlarına şekeri, yağı, unu gitmeliler Vasvi'nin evine.

Toplanıp ateşin çevresinde başlamalılar helvayı kavurmaya.

Hoca Efendi'yi bulup uyandırmalı, Vasvi için cenaze namazına durulmalı.

Dışarıda zemheri.

Rüzgâr hiç göz açtırmıyor ki, adam bir adım ötesini görsün.

Vasvi aslen buralı değil. Yıllar öncesinden taa mübadele döneminde kopmuş gelmiş buralara.

Devlet göstermiş ırmağın kıyısını, evini oraya yapmasını salık vermiş.

Biz dedik “Devlet ne bilir bizim soğuşu?”

Vasvi kulak asmadı milletin lafına, inadım inat diyerek günbegün çalışıp yaptı evini ırmağın kıyısına.

“Lan Vasvi, ne sen bilirsin buraları ne devlet, buranın kışı kara kış olur. Irmaktan esen yel iliklerini kurutur. Sen gel biraz daha içlere sokul.”

La dedi lo demedi Vasvi. Iрмаğın en çok rüzgâr alan yerine kondurdu damını.

“Burası iyi, ormana yakın odunu rahat toplarım,” dedi.

Dinlemedi köylü lafını, Kızılırmak’ın ayazında titreye titreye öldü. Şöyle iliklerine dek hiç ısınmadı.

O tipinin içinde Mirza ve üç arkadaşı karlara bata çıka, söylene söylene vardılar Vasvi’nin evine. Vasvi yatağında kasatı kesilmişti. Dört bir yanından tutup koydular tabuta. Geldikleri yoldan ağızlarından duman çıkara çıkara düştüler yola. Hoca Efendi, uykusu bölünmüş gözlerini pörtlete pörtlete, arkasında dört kişilik ahaliyle durdu namaza. Dualar her zamankinden hızlı döndü dilinde. Soğuktan ayaklarını hissetmedikleri anda tabutu koydular karla dolu çukura. Dördü bir yandan alelacele davrandı küreklerine. Sanki bir zamanlar altmış altı oynayıp çayları yıktıkları Vasvi değildi, sanki esen rüzgârın altında rakı içtikleri Vasvi değildi tabutun içindeki. Son görevlerini yapmıyorlardı da beton

atar gibi dolduruyorlardı küreklerini. Hoca Efendi görevini tamamlamış yamaçtan inerken, geride ölü taşların arasında ruhları donmuş dört adam kürek sallıyordu.

Mirza ve arkadaşları kahveye döndüklerinde yarı yarıya buzdan adamdılar. Suratları pancar gibiydi. Selamsız sabahsız geçip oturdular sobanın kıyısına. Kimse “Allah razı olsun,” demedi. Dahası diyemedi, dördü de birbirinden nemrut görünüyordu. En gencimiz onlar diye vermiştik bu görevi.

İkinci demli çaylarından sonra geldiler kendilerine. Gidip en uçtaki masaya kuruldular. Başladılar kendi aralarında fısır fısır konuşup kıkır kıkır gülmeye. Nerden geldi neşeleri anlamadık, döndük altmış altıya.

Biraz sonra Mirza, yüksek sesle tüm kahveye sordu “Zara’yla öbür dünya arası kaç saattir?”

Ellerimizde kâğıtlar, tavlanın pulları birbirimize bakakaldık. Soğuk çarpmış ola dedik Mirza’yı.

Mirza susmadı, konuştu “Vasvi’nin ruhu varmış mıdır Araf’a?”

Şeytan diyor, kalk Mirza’nın ağzına iki yapıştır. Arkadaşları da hiç ses etmiyorlar, anca gülüyorlar.

“Vasvi Araf’ın kapısından girince içeri, ayakta karşılamışlar onu Azap Melekleri.

Yıllardır omzunda taşıdığı melekleri ellerinde birer kara kaplı defterle zıplamışlar yere.

Teslim etmişler günah ve sevap defterini Azap Meleklerine.

Bu melekler, hassas terazilerde ölçmüş defterleri; sevap ve günah kefeleri bire bir denk gelmemiş mi?

Herkes buna çok şaşırmış. Tabi bizim Kızıl Vasvi de...”

Fesuphanallah bu ne saçmalıyor böyle. Niye kimse ses etmiyor?

Meğer bizimkiler de böyle bir maskaralık istiyormuş,

Hepsi oyunu bırakmış pürdikkat onu dinliyor.

Hatta sağır Abbas, Mirza susunca “Eee” diye meraklanıyor.

“Azap Melekleri bu durumda ne yapacaklarını şaşıyorlar, Şimdi Vasvi ne tarafa gidecek?

Bu zavallı melekler önlerindeki evraka ne yazacaklarını bilemiyorlar.

Sonunda yüce yaradanın huzuruna çıkıyorlar.

‘Yaa Rab, Vasvi kulunun sevabı ve günahı eşit çıktı.

Daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştık, ne yapmamızı emredersiniz?’

Yüce yaradan, önünde akan derelere, ötüşen kuşlara bakıp, ‘Kulumun kendisine bırakın, nereye gitmek isterse gitsin,’ demiş.”

Dayanamadım artık, masanın üstündeki kül tablasını alıp Mirza’nın alnının çatına atacaktım ki, kahveci Rıza Baba elimi tutup oturttu beni yerime.

“Vasvi’ye soruyorlar, nereye gitmek istersin? Senin için cehennemin kapıları da cennetin kapıları da sonuna dek açık, kararını ver.

Vasvi hiç düşünmeden ‘cehenneme gitmek istiyorum,’ diyor.

Azap melekleri şaşır kalıyorlar. Vasvi’nin şekerini, tansiyonunu hatta ateşini ölçüyorlar, her şey normal. Vasvi’ye tekrar soruyorlar, ‘son kararın mı bak geri dönüş yok. İstersen cennete de gidebilirsin,’ diyorlar. Vasvi kararından vazgeçmiyor.

Aynı Kızılırmak’ın kenarına evini yaparkenki gibi la diyor da lo demiyor.

Melekler gidip bu şaşılacak durumu yüce yaradana aktarıyorlar.

‘Ya Rab, kulunu cehenneme gönderelim mi?’ diye soruyorlar.

Yaradan, öfkeyle ‘Hayır! Onu cehenneme değil, cehennemin dibine gönderin!’ diyor.

Melekler Vasvi’yi kollarından tutup cehennemin dibine götürüp bırakıyorlar.

Üstüne de kapıyı küt diye örtüyorlar.

Yüce yaradan, günlerce Vasvi kulunu anlamaya çalışmış.

Sonunda dayanamayıp görevlileri çağırmış, ‘Gidin bakın şu Vasvi kulum cehennemin dibinde ne haltlar karıştırıyor?’ demiş. İki görevli koşa koşa gitmişler cehennemin dibine.

Görevliler kapıyı açar açmaz bizim Vasvi bağırması, ‘La oğlum kapatın şu kapıyı, cereyan yapıyor.’”

Bütün kahve bastı kahkahayı, Mirza’yı alkışlayanlar bile oldu.

Rıza Baba’ya seslendim “Rıza Baba, bu Mirza’ya soğuk bir şeyler gönder de kendine gelsin,” dedim.

Rıza, amaaan sen de dercesine elini salladı.

Bunlar bu karda kıyamette Allah'ın kendilerini görüp duy-
mayacağını sanıyorlar.

Apo'nun Tuğrul yine kapıyı sonuna dek dayayıp sırtarak,
“Gülsüm Anam Kızıl Vasvi'nin helvasını gönderdi, top-
lanıp yapmışlar.”

Onlar kazandaki helvaya kaşık sallarken, ben dilimde duayla
çıktım dışarıya.

DELİYDİ DELİ

“Gözüm, suyu uzat hele. Ooh, helva da kıvamında olmuş, Allah kabul etsin...”

Varı yoğun bir atım vardı, arabaya sürdüğüm. Gözümün nuru gibi bakardım, o sadece at değil, canımın yoldaşındı. Sabah kalkar kalkmaz her zamanki gibi türküler söyleyerek, sevip okşayarak, atımın önüne saman koydum, yemedi. Ot koydum, oralı bile olmadı. Atımda bir haller vardı, açık havaya çıkardım, su verdim, içmedi. Öğlene dek kızımın etrafında döndüm durdum, ne verdimsem yemedi. Gördüğüm, öğrendiğim ne varsa yaptım, değişen bir şey olmadı. Melül melül gözlerime bakıyordu. İçim yandı, hayvanın derdinden anlayamadım. En iyisi mi derdimi gidip Necati'ye anlatayım. Devletin baytarı, o anlamazsa kimsecikler anlamazdı.

Hükümet binasına varınca önümü ilikleyip Baytar Necati'nin karşısına çıktım. "Beyim, atıma bir haller oldu, sabahdan beri ağzına tek lokma almadı, bir yudum su bile içmedi." Necati yüzüme hiç bakmadan dinledi. Yüzünde sanki bir an yağmur bulutları gezindi, dudağını sarkıttı, yine yüzüme bakmadan "Sen git, ben birazdan geliyorum," dedi. Sevindim, içimde serin serin sular aktı. Hemen güzel kızımın yanına koştum, tüylerini öpüp okşadım, "Az biraz bekle, bak şimdi Baytar Necati Bey gelecek," dedim.

Baytar Necati, toprak yolun ucunda göründü. Maşallah öyle babayiğit adam ki, endamı taa ötelerden belli oluyor. Yanında iki kişi daha vardı. Yaklaşınca gördüm ki yanındakiler candarma. "Hayırdır bunları niye getiriyor ki?" dedim. Güzel yeleli kızım, söğüt ağacının altında gölgeleniyordu. Bahçeye varmalarına on-on beş metre kala ilkin Baytar Necati durdu, arkasından iki adım geride de candarmalar. Necati gözlerini atıma mıhlamıştı, birden savaşa hazırlanır komutan edasıyla bağırdı "Silah omza!" "Nişan Al!" Ben daha ne olduğunu anlamadan "Ateş!" dedi. Ardı ardına kurşunlar güzel kızımın etine saplandı, canı içinde parçalandı. Atım anında yere yığıldı.

Korktum. Bir can çekişen atıma bir Necati'ye baktım. Necati ata hiç bakmadan bahçe kapısından içeri girdi. İşaret verince, candarmalar geldikleri yola düştüler. Kan beynime sıçradı, hükümetin baytarının yakasına yapıştım. Necati, beni hemen omuzlarımdan yere silkeledi. Çuval gibi devrildim. Bendeki de akıl, o an öyle bir gözüm kararmıştı ki Necati'nin boyunu, heybetini unutmuşum. Onu alt edebileceğimi sanmıştım. Atım da ben de yerdeydik, göz göze geldik. Çok sürmedi, kuzum gözlerini kapadı. Yeniden celal-

lendim Necati'ye bağtırmaya başladım. "Lan, sen hükümetin adamıyım diye kendini ne sanıyon, atımdan ne istedin hı?" Necati ata hiç yaklaşmadı soğuk bir sesle "Şap hastalığına yakalanmış, başka çaresi yoktu," dedi. "Şap mı?" Hiç muayene etmeden, bakmadan nasıl anlamıştı? Şaşıtm kaldım.

Necati bir cigara verdi, kendi de yaktı. Derin bir soluk çekti içine, "Borcun beş lira," dedi. Beş lirayı duyunca, zıkkım duman içime kaçtı, öksürmeye başladım. Gözümde yaş "Ne beş lirası?" dedim. "Cenaze masrafları," diye cevap verdi. "Cenaze masrafları mı?" "Evet, hayvanı ilaçlayıp kireçle-yerek gömeceğiz. Bu beş lira onun için." "Yapma Beyim, gözünün yağını yediğim. Hem atım gitti, üstüne bir de beş lira mı vereyim? Bak yanlış anlama; derdim beş lirada değil ama sen de biliyon altı ay önce anamı gömdük, tüm masrafı iki buçuk liraydı," dedim. Necati hiç ses etmeden arkasını döndü gitti. Sonra adam göndermiş gelip atımı ilaçlayıp ki-reçleyip götürdüler. Tabi sonradan hesabı bana ödettiler.

"Allah Rahmet eylesin, deliydi Necati. Niye kızıyorsunuz canım? Siz demediniz mi merhumu nasıl bilirsiniz? Ben de bildiğimi söylüyorum. Allah Rahmet eylesin, adam delinin tekiydi. Gözünü kırpmadan atımı öldürttü. Ne demek bun-lar ölü evinde, helva yerken konuşulmaz?! Bal gibi de konuşulur, merhum deliydi!"

DİREJ'İN SON OĞLU

Allah'ın unuttuğu, gözden ırakta, bulutların dağlara değdiği topraklarda bir adam günde beş vakit değil, altı vakit namaz kılar mış.

Kar giyinmiş dağlarda yürürken, kart kurt diye ses çıkaran köylülerdenmiş bu adam. Bütün köyün ağızında ne olduğu anlaşılmayan bir dil dönermiş sabahtan akşama, akşamdan sabaha. Adamın adı Direj.

Dağlar, taşlar, baharda coşan dereler, filize süren ağaçlar, kuşun kurdun sesi Direj'in başında davul olmuş zonklıyor. Zonklama ki öyle böyle değil, tariflere sığmıyor, geldi mi bir iki günle gitmiyor. Başının ağrısına dayanamayıp yeri göğu

inletiyor. Kimi zaman o koca dev gibi adam, bütün kınamaları unutup çocuklar gibi ağlıyor.

Çevre köylerden dahi gitmediği dermancı kalmamış. Kocamış kadınların eteklerinde biriktirdikleri otları, tarif ettikleri gibi karıştırıp yemiş. Taze kepeği kaynatıp sıcak sıcak alnına dökmüş de davul bir an olsun soluklanmamış. Güm! Güm! Başının içi düğün yerine dönmüş. Hacılar, hocalar ne demişlerse yapmış ne vermişlerse içmiş, kafasındaki davulu hiç kimse susturamamış.

Kendini namaza vermiş, günde beş vakit değil altı kez secdeye varıp başındaki zonklama sussun diye yalvarmış da dualarını duyan, adadığı adaklarla pazarlık yapan olmamış.

Zaman toprak damların üstünden rüzgâr gibi gelip giderken, gezgin bir dermancının yolu bu dağ köyüne düşmüş. Yıllardır Direj'in haline acıyan köylüler dermancının eteğine yapışmışlar çare diye. Dermancı, Direj'i karşısına alıp gözlerinin içine baka baka üç dağın ardındaki bir köyden bahsetmiş. Adres olarak dermancı bir kadının adını vermiş, "Benim adı mı, selamımı söyle, sana bir ilaç versin," demiş. Karısı, Direj'in arkasından bir kova su dökmeden önce tülbentin arasına doğradığı halka halka patatesleri özenle kocasının alnına bağlamış. Direj yola çıkmadan tüm çocuklarıyla helalleşmiş.

Dört gün süren yaya yoldan sonra dermansız ayakları, Direj'i verilen adreste, kapı önünde bırakmış. Direj emanet selamı yerine ulaştırmış. Dermancı kadın, kat kat giydiği etekliklerinin altından, ekşi kokuların yapıştığı düğümlenmiş mendilden tek bir hap çıkarıp vermiş. Direj hapi içer

içmez yorgunluktan uyumuş. Gözünü açtığında etrafı dinleyip inanmamış, yıllardır kafasında tokmağıyla dövülen davul susmuş. Hemen şükredip namaza durmuş, alnı secde-
deyken bin şükür etmiş.

Dermancı kadın avucuna bir iki hap daha koyup Direj'in arkasından el sallamış.

Direj artık o dermançı kadının kapısını yol eylemiş.

Yıllar geçerken Direj'in belini bükmüş, tenini kavurmuş, sevdiklerini zamansız, sırasız almış. Sıra Direj'e geldiğinde, hoca mezarın başında üç kez helallik isterken, son oğlu Aspirin, üçüncü "Helal olsun"un kuyruğuna "Bana bu adı takmayacaktın baba," diye eklemiş.

YOL DA YOLMUŞ AMA

Akşamın ilk serinliğinde baba oğul kavakların altındaydılar. İkisi de yan yana susuyorlardı. Sonra baba bir masalın kapısında bekler gibi elindeki kavak dalına bakarak yutkundu.

Dünyalıların daha kara delikten haberlerinin olmadığı, iklimlerin henüz değişmediği yıllardı. Kendi tabirleriyle yazın it gibi çalışıp kışın sobanın başında kestane değil, kavurga yapıp yedikleri, kedi gibi kıvrıldıkları bir yer varmış.

Adam, başında altı çocukla günlerdir uykusuz yatıp kalkıyormuş. Kadın günlerdir hasta yatağında öldüm, öleceğim diye inliyormuş. Çocuklar... Onlardan bahsetmiyorum.

Dışarıda kaç zamandır kapıları, camları inatla, uğultuyla döven deli bir rüzgâr varmış.

Kar başlamış, kadının inlemeleri artmış, adamın akli gece gelmiş sabah gitmiş, sabah gitmiş gece gelmiş. Kara kara düşünürken yağan beyazlık gözünü korkutmuş. Daha fazla dayanamayıp yıllardır birlikte aç kaldıkları, tarlada birlikte terledikleri kadını atmış atının sırtına. Çocukları birbirlerine, evi içindekilerle birlikte Allah'a emanet edip çıkmışlar yola. Yol da yolmuş ama! Ben diyeyim yirmi dört saat, sen de iki gün gitmişler atın sırtında.

Nihayet varmışlar hastanesi, doktoru olan bir kente. Adam günlerce kadının sararan yüzüne, zayıflayan parmaklarına bakmış.

Adam düşünmüş, kadının yeri sıcak. Adam düşünmüş, kadının başında doktor. Adam düşününe düşününe geldiği yollara düşmüş. Akli kendinden evvel defalarca gidip gelmiş eve.

Yalnızlığı sevmez insan, sevse de katlanamaz. Yalnızlığın en koyu yerinde çıkıverir Tanrı baktığı yerden. Adam yol boyu Tanrı'yla konuşa konuşa gelmiş de Tanrı hep dinlemiş, hiç ses etmemiş.

Köyün tepelik yerinde karartı olarak göründüklerinde, adamda da atta da hal kalmamış. Ancak üç günde ısınıp kendine gelebilmiş. Çocukları bir bir dönmüşler babalarının etrafında. Annelerini sormaya korkmuşlar. Adam tek tek içine çekmiş çocukları. En küçük oğlanı kucağından hiç indirmemiş "Anneniz iyi, emin ellerde," demiş. Kızların ortancası koşup atın önüne biraz daha arpa koymuş, tüylerini

sevip okşamış.

Bir hafta on gün geçe çocukların ağlamaları artmış. Adam ata, at yola bakmış.

Bir aya yaklaşmış atın yola düşmesi, fırtınanın, karın müsaade etmesi. Adam gitmiş gitmiş, gitmiş ki ne göre, kadın yok yattığı yerde... “Öldü,” demişler.

Adam nice sonra kendine gelip sorabilmiş. “Belediye gömdü,” demişler.

Hafif bir rüzgâr uzaktaki gecekonduaların kokusunu getirdi kavakların altına. Adam elinde bıçağı kavak dallarını soyarken, burnunda çocukluğunun sızlaması vardı.

Babasından defalarca dinlediğı bu masal on yedisinde tam da kavakların altında ilk kez başka bir sonla bitmişti.

“Ya evlat, anlayacağın annemden geriye bir mezar bile kalmamış,” dedi adam.

Genç adam bu hikâyeyi aklının bir köşesine yazdı.

BABAM DA KORKARDI

Bıkmıştık her sabah üstümüzde siyah önlüklerimizle, kapı aralıklarında aynı öğüdü dinlemekten. Yedi ceddini inkâr eden babam, korkusuyla öldü. Yıllar oldu. Onu korkusuyla birlikte gömdük. Babamın bizi uğurladığı, beklediği bahçelerden, evden eser kalmadı. Bugün çocukluktan çok uzaktayım. Çook.

Kaç zamandır sol üst cebimde yeşeren dallar sarıyor tüm benliğimi. Utanıyorum bu dalların arasında kalmaktan... Her daim olmasa da kimi durumlarda, yalnızken cesur oluyormuş insan. Cesur olduğum, diklendiğim zamanları geçtim. Şimdi.

Cumaları, üstümde lacivert önlüğüm bir ben kalıyorum tozlar uçuşan atölyede. Diğerleri talaş yığınlarının, suntaların arasından takkelerini alıp ezanın sesine gidiyorlar. Giderken de ya bana laf atıyorlar ya da içi karanlık yandan bir bakış.

İsterseniz kınayın, ayıplayın. İki haftadır ben de peşlerine takılıyorum. Onlar gibi eğilip kalkıp dizlerimin üstüne oturuyorum. Farkındayım, diğerleri, hele usta yandan değil bu kez direk yüzüme bakıp gülümsüyor. Dudaklarımı kımıldatıyorum. Babamın dilinden aldığım, sabahları yüzünü yıkarken ettiği duaları hatırlamak istiyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Evde beni bekleyen iki boğazı düşünüp dudaklarımı kımıldatıyorum. Tanrım bu hesabı hangi tarafa yazıyorsun, bilmiyorum.

AĞLADIM MI

Bu sabah mutfakta abimi öldürdüm. Pişman mıyım? Değilim vallahi. Az önce soğanın başını kestiğim bıçağı bıraktığım yerden alıp karnına defalarca batırıp çıkarmadım. Hayalimde hep elime bir silah almak vardı. Alnının ortasına, kalbine, coğrafyasında neresi denk gelirse... Öyle de olmadı. Akşamdan kalma yağlı döküm tavayı aldığım gibi jöleli saçlarına, dövmeli sırtına da vurmadım.

Abim ağzında son lokması güle güle öldü. Bu sabah abimi gülmekten öldürdüm. Her zamanki gibi nerden geldiğini, kimin hazırladığını düşünmediği lokmaları ağzına tıkarken aklımda şimşekler çaktı. Tepesinde durup bardağını masaya bırakmasını beklerken elimde kaynar çaydanlık vardı.

Birden “Dün akşam karınla yattım,” dedim. Öyle şaşırdı ki akıllı, dolu ağzına bir de çay boşaltmaya kalktı. Gözleri pörtledi, nasıl olduysa öksürmeye başladı, gözlerinden yaş geldi. Hiç oralı olmadım. Annemin yaptığı gibi sırtına da vurmadım. İçebilecekmiş gibi üçüncü çayı doldurdum. Öksürüklerin arasında, hırıltıyla “Allah seni kahretsin, çok komiksin,” dedi. Son lafı bu oldu. Ağlamadım.

DELİYMİŞİM

O, mutfakta bana bağıırıp çağırırken, televizyon içerde kendi kendine şarkılar söylüyor, rüzgâr ipteki çamaşırları dansa kaldırıyordu.

Yıllardır gizlisinde büyüttüğü ne varsa, içinde yerini oynatmaya cesaret edemediği her şeyin aslanı kesilmişti bu akşam. Kaşığı önündeki kuru fasulyede kaldı. Dokunmadı bir daha.

Dediğimde de bir şey yok hani, öyle sinirlendi ki, dört bir yana ateşler saçtı. Çükünün eğriliğinden, dişlerinin yamukluğuna dek bana bağladı ya, ağzım açık kaldı. Liseyi de benim yüzümden bıraktığına inanıyor. Hatta içten içe, annesiyle babasının ayrılmasından bile beni sorumlu tutuyor.

Şakaklarımda artan bir zonklama hissettim.

Alttan almadım, benim de biriktirdiklerim vardı.

“Bana bak, annen çekip gittiğinde, baban seni alıp yanıma geldi. Annesi olmayan çocuğun babası olur mu? Ben sadece halaydım. Hala! Nereden bileyim sünnetçinin iyi olup olmadığını? Eli iyi demişlerdi. Dursana, nereye gidiyorsun? Hep böyle yapıyorsun, sen kus, içini dök. Ben?”

Kapıyı küt diye çarpıp çıkarken ne deliliğimi bıraktı, ne evde kalmışlığımı.

Arkasından koşup balkona çıktım, elleri ceplerinde köşeden dönerken yağmur başladı.

KAYNANA ÇIKMAZI

Kentler döne döne dönüşüyor ya, bizim de başımız döndü.

Bir gece yarısı elbirliğiyle kondurduğumuz gecekondu, bahçesinde yeşerttiğimiz kavaklar dönüşe dönüşe Fransız balkonlu devasa binalara dönüşüyor. Babam, anam ve ben-den büyük kardeşlerimin emeğiyle ve de düşleriyle kurulan bizim olan kondumuzun yerinde yeller değil, beş katlı beton yığını yükseliyor. Bütün bu gürültü de yükselen o değerlerden çıkıyor.

Bizim olan evimizden babamın payına üç daire düşüyor. Yedi kardeşiz, beş kız iki erkek. Babam iki evini, boklarında boncuk bulduğu oğullarına, üçüncü evi de biz beş kız karde-

şe bırakıyor. Beş kız hep bir ağızdan Allah razı olsun diyeceğiz amma Allah'tan korkuyoruz, o da kör değil ya. Sonunda biz razılandık da, anam! Anam ve küçük gelin aynı oluktan su içmişler gibi inatlaştılar.

Evlerden biri dördüncü katta, anam oraya göz dikti, “Ben gelinin altında oturmam Allah oturmam,” dedi. Gelin tutturdu “Ben kaynanayı üstümde oturtmam.” Zavallı ağabeyim bıyığını mı yolsun, sakalını mı kessin? Artık araya bizler girip anama “Ana bak asansör yok, sen o dördüncü kata bu dizlerle nasıl çıkacaksın? Hadi bir kere hevesle çıktın, sonra hiç inmeyecek misin?” dedik.

Ne dediysek olmadı, anamı ikna edemedik. Bu kez geline gittik “Bak yenge, o yaşlı bir kadındır, evden hevesini al-sın, bırak senin üstüne iki kez halı silkelesin, ne olacak, evin tapusu yine sende olsun.” Gelin de ikna olmadı “Beli bükülmüş, çişini tutamıyor bundan sonra onun içinde heves mi kalmış. O bütün hevesleri bitirmiş,” demez mi? Baktık olmuyor aradan çekildik. Gelin son kozunu çekti anama “Eğer ben de dördüncü katta oturmazsam bu binada hiç oturmam. Alırım ailemi şehrin öte ucuna kiraya giderim. Oğlunun ve torunlarının yüzüne hasret kalırsın,” dedi.

Ev bitti, suyu elektriği halloldu, anam ne yapacak diye beklerken hiç hesaba katmadığımız bir şey oldu. Yüksek yerlerde elinde orağıyla bekleyen melek, aldığı emri sabaha karşı uyguladı. Anamın gidişinden çok, anamın muradına ermeden, gözü açık gidişine ağladık. En çok da gelin ağladı, sevincinden. Büyük gelin mi? O biraz safçana, “Hiç değilse cenazeyi dördüncü kattan kaldıralım,” diyor.

BALKON

Koltukların örtüsünü silkeliyordum, karşı binanın önüne bir kamyon yanaştı. Pantolonları düşük, tişörtleri kirli gürültücü bir iki çelimsiz erkek bağıra çağıra, birbirlerine takıla, küfrede taşıdılar eşyaları, tam da bizim arka balkonun karşısına. Başlarında kot pantolonlu genç bir adam, kâh aşağıda kamyonun başında kâh yukarıda işçilerin yanında...

Cam sildim, balkon yıkadım. Balkondan sarkıp arsada top oynayan Haluk'a seslendim, "Çabuk gel, annem çağırıyor." Hasan Dede üzümü satan motorcuyu durdurdum, annemi bozuk paraları verirken yukarıdan seyrettim.

Kot pantolonlu adam bakkaldan elinde poşetle çıktı, gül

kurusu tişörtü vardı üstünde, çok yakışmıştı. Yorgunluktan bahçe duvarının kenarında bekleyen işçilere birer gazoz ve yarım ekmek ikram etti, artık içinde ne varsa... En son da kendisi oturdu diğerlerinin yanına. Ne çok saç var, dalgalı.

Çamaşır serdim, kamyon gitti.

Babamla abim geldiklerinde sofrayı kurdum, Haluk eli yüzü kir içinde görüldüğünde babam eve kendinden sonra gelmesine küfretti. Annem çorbaları koydu.

Perdesiz camlarda adam elinde ıvır zıvır o odadan o odaya girip çıkıyordu.

Çamaşırları topladım.

Abim ağzı açık, gözü televizyonda güzelim dantelin üstüne çayı devirince, hiç üzülmedim, hemen koşup bir çırpıda sabunlayıp asıverdim arka balkondaki ipe. O da balkona çıkmış, sigara tellendiriyor, camlar hâlâ perdesiz.

Telefon gelip abim dışarı çıkınca mutfak balkonundan Esme, “Bize gelsene,” diye seslendi. “Yok gelemem,” dedim, “Sen bize gel, balkonda çekirdek çıtlarız,” Esme geldi. Haluk bize çekirdek aldı.

Evin bütün ışıkları açık, televizyon kurulmuş, çalışıyor. O elinde bir çerçeve televizyonun önünden geçti, diğer odaya girdi. Minderlere oturup çekirdek çıtlarken balkonu demir parmaklıkları arasından baktım, çok baktım, korktum ki Esme anlayacak. Esme hep abimi konuştu.

Perdeler taa ertesi gün akşama takıldı, canım sıkıldı. Artık sadece sigara içerken görüyorum onu, sigarayı öyle güzel tutup uzaklara bakıyor ki...

Balkonun demir parmaklıkları arasından bakarken Esme durduk yere “O evli,” dedi, başım döndü.

Günler sonra annemin istediği kumaş ve diğer ıvır zıvırlar için dışarı çıktım, hem de tek başıma. Otobüsün k r k kısmını geçip cam kenarında durdum. İki durak gitmiştik ki o karşımda dikilivermez mi, çok heyecanlandım, saçları dokunacağım kadar yakınımda dalga dalga. Bir adım yaklaşıp “Hadi şimdi de baksana, uzaktan bakmak olmaz,” dedi. Nasıl utandım, keşke otobüs devrilse derken kokusu i imin en dip yerine ka tı ki sonra ne yaptıysam çıkaramadım. Otobüs gittikçe, güneş geldikçe gözleri bir kahverengi baktı, bir bal. Nedense titriyordum.

Sonra sonra öğrendim, memurmuş, babam gibi odacı değil, tayini yeni çıkmış. Yalan söylemedi, evliymiş... Karısı riskli bir gebelik geçiriyormuş... Doğumdan sonra gelecekmiş. Esme inanamadı duyduklarına “Nereden  ğrendin tüm bunları?” dedi. Ben de inanamadım kendime, onunla tepedeki  amlığa gittiğime.

EŞİK

“Senin o adamla yatman gerekiyor,” dedi hiç duraksamadan. Belki telefonda değil de yüz yüze olsaydık yine bu kadar net söyler miydi? Dişlerimi fırçalarken aynada gözlerime takıldığımda aklıma geliyor Selma’nın gündüz ettiği laflar. “Bu senin için bir eşik olacak,” diyor. Bu kadın deli yaa.

Gece kremimi sürerken Selma’ya hak verdim, doğru söylüyor yıllar öncesine takılı kaldım. Gerçi doğru dürüst bir adam da çıkmadı ya karşıma. Neydi o adamın adı? Bir de öğretmendi, birileri tanıştırmıştı, ne garip Sedat’ı da yine akrabalar tanıştırmıştı. Başımı yaktılar ya.

Bu öğretmenle kader ortaklığımız vardı, geri zekâlı daha ilk buluşmada “Boylu poslu güzel bir kadınmışsınız, kocanız

sizi niye aldattı ki, cinsel probleminiz mi vardı?” demez mi?! Gerçi ben de altta kalmayıp cevabını vermiştim: “Sanırım sizi de eşiniz aldatmış, sizin cinsel probleminiz mi vardı?” deyince nasıl da suspus olmuştu.

O gün kendimi ne kadar kötü hissetmişim, televizyonda koca arayan kadınlar gibiydim. Sedat’ın gidişinden tam altı yıl sonra ilk kez bir erkekle tek başıma karşılıklı kahve içiyordum. Gerçi çok da baş başa sayılmazdık Sedat’ın hayali, sesi sanki yanı başımdaydı. Adamı daha ilk gördüğümde sağ omzumun üstünden Sedat’ın hayaline bakıp “Ben bu adamla sevişebilir miyim?” diye düşünmüştüm.

Aynı akşam Selma’ya bu buluşmadan bahsedip adamın ettiği lafları anlattığımda “Canını sıkma, sen şimdi bu buluşmadan tek bir cümleyi al, yaldızlayıp odana as, diğerlerini toptan unut gitsin. Hem sen yıllar sonra bugün şeytanın bacağına kırdın.” demişti. Ben anlamadım, “Selma, hangi cümleyi alayım?” dediğimde, “Hangisini olacak, boylu poslu güzel bir kadınmışsınız, cümlesi” demişti, bu Selma âlem valla.

Dün akşam avukatın ettiği laflar da hani hoşuma gitmedi değil. Bunca yıl sonra hâlâ beğeniliyor olmak gururumu okşamıştı. Fena da öpüşmüyordu. Öpüşmek aynı bisiklete binmek gibiymiş, unutulmuyor. İlk saniyeler çabuk geçen bi tutukluk oluyor o kadar.

Dile kolay, yedi yıl sonra ilk kez öpüşüyorum, eh Selma boşa demiyor senin bu adamla yatman gerekiyor, diye. Geri zekâlı Sedat’ı bu avukatın yanında bırakıp yola devam edecekmişim. Sedat’ın hayali de görmeli yani başka erkeklerle de yatabildiğimi ha! Sedat’a geri zekâlı deyip durma, asıl geri

zekâlı sensin kızım adam gidip kaçınıcı yuvasını kurdu, sen hâlâ onun bıraktığı eşyaların tamiratıyla uğraş, tırmalaya tırmalaya iki çocukla ayın sonunu getir. Sonra da adama geri zekâlı de! Geri zekâlının hası sensin.

Nasıl da anlamadım avukatın benden hoşlandığını? Akşam büroya uğrayacağımı söylediğimde “Lütfen yalnız gelin konuşacaklarım var,” derken bile hiç aklıma gelmedi. Ne tuhaf, ben de yedi yıl boyunca avukata bir kez bile yalnız gitmemişim. Meğer beni uzun zamandır beğeniyormuş. Gerçi Emel biraz işkillenir gibi oldu, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Öyle yapışmışız ki birbirimize, mahallede, serviste, işte. Hep birine mi yapışmam gerekiyor? Sedat gidince, Emel. İyi de yarın akşam hangi yalanı söyleyeceğim Emel’e?

KAPI

Elinde iki simitle, çok tokmaklı yüz otuz yıllık kanatlı kapıdan geçti. Son bir aydır buradan içeri geçişi, şu koridoru dönüşü hep yüreğini sızlatıyordu. Dile kolay, yirmi iki yıl aynı tabelanın altından geçerken, daha üç gün önce, dersin ki zapt edilmiş topraklarda, kameralar karşısında bayrak diker gibi tek tek harflerini söktüler. Önce adını değiştirmelisin bir yerin ya da bir şeyin... Eskisi çok mu iyiydi? Çok devirler geçmişti, dedesi de görmüştü Figen de.

Yıllardır çalıştığı odanın kapısına geldiğinde şaşkınlıkla kalakaldı. Sağına soluna baktı, arkasını dönüp koridorda birilerini arandı, ne yapacağını bilemedi. Demek sıra kendisine gelmişti. Kapının önünde bir iki saniye bekleyip orta par-

mağının sırtıyla kapıyı tıklattı. Tıklatmasıyla birlikte içinde kabaran hıçkırıkları yutkundu. Dayanamadı, kapıyı açtı. Kendi odasına gizlice, hırsızlama başını uzattı. Masasında kalemleri, bardağı, camın önünde menekşeleri, karşı tarafta Elif'in masası yerli yerinde... Yalnız ikisinin de bilgisayarı yoktu artık. Eşikte öylece durdu, kafasını geri çekip kapıya gecedен yazılan etiketi tekrar okudu, "Başhekim Yardımcısı Akif Ertürk." Sonunda içeri girdi. Ne yapacağını bilemeden elinde simitler, kolunda çantası odanın tam orta yerinde kendi etrafında bir tur atıp koltuğuna yığıldı.

Yedi sekiz dakika sonra Elif de kafasını tereddütle uzattı. Figen hâlâ kımıldamadan ilk anki gibi yerinde oturuyordu. İki kadın çok güldüler... Keyiften değil.

Beklediler, çaylarını içip cep telefonlarından mesajlarına baktılar, internete girdiler... Kapıyı dinlediler, cama baktılar. Öğlen yemeğinden sonra yine beklediler. Ne kapı çalındı, ne kimse gelip bir iş verdi. Böylece başhekim yardımcısı yazılı odada tam bir hafta geçti. Kimse onlara dokunmadı, "Şuraya geçin," diyen de olmadı. Onlar bekledi...

İkinci hafta bitince düşündüler; günlerdir boş boş oturup gidiyoruz, kimsenin bizi umursayıp gördüğü yok, bari bir gün birimiz gelelim bir gün birimiz.

Figen fasulye dilimledi gölgeye, Elif şişe şişe menemenlik dizdi. Figen turşu kurdu, Elif tarhana döktü... Koridorda bir iki odaya başhekim yardımcıları yerleşti. Günaydın ve iyi akşamlardan öteye gidemediler. Elif hamur kesti, Figen bu arada iki kere ağladı, "Böyle ne olacak?" dedi. Ayın on beşi geldi, yemeğe sekizinci kata değil de dışarı çıktılar. Elif

kızını evlendirdi, o gün Figen çok oynadı. Arkadaşları buna şaşırdı.

“Valla bizi unuttular...” dedi biri, öteki “Sadece bizi mi, başhekim yardımcısı Akif’i de kimse aramıyor,” dedi.

Böyle böyle bir ayın on beşi daha devrildi. Koridorda trafik hızlandı, yan odalara hayırlı olsun gelip gidenler çoğaldı.

Günler sonra odanın kapısı çalındı, inanamadı Figen, içeri laciler giyinmiş bıyıklı bir adam girince hemen ayağa kalktı “Akif Bey?” dedi.

Adam gülümsedi “Hayır, ben mali işlerden sorumlu başhekim yardımcısı Abdullah Dulkadiroğulları, koridorun sonundaki odadayım. Figen Hanım siz misiniz?” dedi.

Figen şaşırdı, heyecanlandı “Evet, benim,” dedi.

“Size teşekkür ederim, dün adıma hem çiçek gelmiş, hem kargo, ikisini de siz teslim almışsınız,” dediğinde Figen rahatlayıp gülümsedi. Adama yer gösterdi, çay ikram etti. Adam çayı içerken odayı inceledi “Siz burada ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu. “Hiçbir iş yapmıyoruz.” Adam gülümse-di “Nası yani?” “15 Temmuz’dan beri hiçbir iş yapmıyoruz. Gördüğünüz gibi bilgisayarlarımız da yok. Hoş olsa da yine yapmayacaktık. Çünkü bizden bir iş isteyen olmadı.” Adam güldü, hem de kahkahalarla “Biz günlerdir kendi aramızda şakalaşıyoruz, bu odalarda unutulmuş tank bulabiliriz, mermi bulabiliriz diyorduk da unutulmuş memur bulacağımız hiç aklımıza gelmemişti. Yani sizi ben mi buldum?” dedi. Figen kollarını iki yana açıp gülümseyerek “Evet, beni siz

keşfettiniz. Bana istediğiniz işi verebilirsiniz,” dedi, keşfedilmekten çok mutlu olmuştu.

Adam ayağa kalktı “Öyleyse odama kadar gelin,” dedi. Figen adamı takip etti. “Siz önceden ne iş yapıyordunuz?” diye sordu adam. “Burası komuta katıydı, ben protokol subayı gibi çalışıyordum. Kadrom veri hazırlama.” Adam masasına geçip dört sütunluk bir tablo karaladı, “Bunu excelde hazırlayabilirsiniz değil mi?” dedi. Tabloyu hazırlaması beş dakikasını almadı. Adam şaşırdı, teşekkür ederken dudaklarını büktü.

Ertesi gün, daha ertesi gün Figen’i de Elif’i de yine unuttular.

Bir akşam çıkarken ellerine bir liste verdiler. Ertesi sabah Figen ameliyathaneye indi, üstünü çıkarıp ameliyathane görevlilerinin giydiği paçası lastikli kıyafetleri giyip başına kepi geçirdi, ayaklarına terlikleri. Elif de artık bir klinikte doktor şifresiyle ilaç raporu yazıp ameliyat sarf malzemelelerini düşecekti. İtiraz etmek istediler “Bizim hiçbir tıbbi eğitimimiz yok,” deseler de cümleler harf harf boşluğa dağıldı.

Sonra ikisi de boşlukta dağılan cümleler kurmayı bıraktı. Şükrettiler, “Çok şükür, çok şükür bir işimiz var,” dediler.

AH BE NEBİLE

Hani şu evlenebilmek için binbir kılığa giren kadınları bilmiş bilmiş oturdukları yerden kınayan tuzu kurular var ya, onlara ifrit oluyorum. Gerçi bir buna mı ifrit oluyorum? Toplasam bendeki ifritleri, burdan köye yol olur. Toplamayıp da çıkarmaya kalksam içimdeki ifritleri, benden geriye ne kalır?

Adım kırk dört yıldır Nebile. Taa baştan gözlerime değil de bacak arama bakıp bu kız ‘ne bile’ demişler. Ağabeyimin bacak arasının verdiği ilhamla adı Alim olmuş. Bir ağabeyim Engin, diğeri de Ulu. Ablam var bir de, adı Naçar. Bereketli topraklarmış devamı gelecek diye beklerlerken babam ruhlar alemine göçmüş.

Hiç evlenmedim. Arkadaşım oldu mu, pastanelerde buluşup, kuytularda öpüştüm mü? Nerdeee! Benim vücudum canlı kanlı insan vücudu mu kil? Her yerim kemik ve tellerle bağlı ya birbirine, onun içindir ki bende ki can, ne sevlmeyi ister ne öpülmeyi.

Lise bittikten iki yıl sonra ağabeylerim razı geldiler de bir markette işe girdim. İşe girdiğimin üçüncü ayında annem hastalanıp yatağa düşünce, bana “Sen işten çık, anneme bak; ablan evli, sen bekârsın,” dediler. Büyük lafı dinlemeyecek yürek var mıydı bende?

Tam beş yıl anneme baktım, son iki yılında altından aldım. Annem dulluğun, hastalığın ruhunda açtığı yaraların kabuklarını tek tek kaldırıp gözüme soktu. İçimden çokça cümleler kurup yutulmuş kelimeler diyarına gönderdim. Tüm sıkışık zamanlarda yeğenlerime baktım. Bekârdım ya, itinayla boşlukları doldurdum. Sinek kadar bir koca da benim olaydı ya!

Annem de babamın gittiği âlemlere gidince beni Engin Ağabey’in yanına taşıdılar; bekâr kız yalnız mı kalırmış, bu ev nasıl dönermiş?...

Bir yıl sonra yengem baktı ki o oturuyor ben oturuyorum, ikimiz aynı mutfağa sığmıyoruz “Bu kız evlen(e)miyor, gidip çalışsın,” deyince bana iş yolları göründü.

On üç yıldır aynı işyerinde çalışıyorum. Bisküvi bölümünde de çalıştım, paketleme bölümünde de. Son bir yıldır tahinli ktır yapıyorum. Makine şekeri fazla erittiği için her gün kırk beş kiloluk hamuru elimde yoğuruyorum.

Sık sık pazar günleri de mesaiye çağırıyorlar ama genelde biz bekârları. Artık aklımda kurduğum cümleleri yutmadan söyleyebiliyorum, “Neden hep bizi çağırıyorsunuz?” “Onlar evli, pazar günleri aileleriyle kahvaltı yapsınlar. Hem sizin çok çalışmanız gerekiyor, daha çeyiz dizeceksiniz.”

Haftanın yedi günü tahinli ktır yapan biri koca bulabilir mi? Kocadan da geçtim ellerim hamurdayken aşk gelip beni bulur mu?

Aah be Nebile, sen hiç isyan nedir gördün mü?

BANA O LAFLARI SÖYLEMEYECEKTİN

Raflardaki kitapları inceler gibi görünürken ona dedim ki, “Şimdi bir telefonumla yarım saat içinde evini başına yıkacak, yayınevlerine göre dizdiğin kitapları yerle bir edecek otuz kırk adam toplayabilirim. Hem de her çeşidinden; pala bıyıklı, badem bıyıklı, kel, şişman, dişlek...” Söylediklerime müzikçaların önünden gülümseyerek baktı, “Nasıl yani?” dedi.

Rahatlığımı kendim de şaşırdım, sırtımı kitaplığa verip elimdeki şiir kitabından rastgele açtığım bir sayfadan ilk dizeyi okuyuverdim: “Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna.”* Sonra dönüp ona dedim ki, “Benim kim olduğumu bilmiyorsun.”

Böyle gizemli konuşmam hoşuna gitmişti, bunu dudağının kenarındaki derin çizginin kıpırtısından anladım. Sanırım kafasında yazmaya başladığı bir öykünün kapısından içeri girmişti. Belki arayıp da “Kahve içelim mi?” dediğimden onu arabayla avm’nin önünden aldığımdan beri içinde yeni bir öyküye başlamıştı. Kahve için mutfağa giderken ben de arkasından gittim.

“Kahveyi makineden değil, cezveden, hatta mümkünse bakır cezveden severim,” deyince kahve makinesinin yanından uzaklaşıp elinde bakır cezveyle karşıma dikildi, şimdi oldu mu der gibi bakarken işaret parmağıyla burnumu sevdi.

Mavi desenli fincanla cezveye suyu ölçülü koyarken, dönüp omzunun üstünden “Söyle bakalım güzel kadın, sen kim-sin?” dedi.

Bu kez sırtımı mutfak kapısına yaslamış, sivri topuklu ayaklarımı önde çarpı yapmıştım, “Hakkımda çok az şey biliyorsun, evli ve bir çocuk annesi, kocasıyla arası limoni; ama ben senin hakkında neler neler biliyorum. Tanıştığımız günden sonra gidip tüm kitaplarını aldım. Ayıbımı kapattım (İyi bir okur olarak adını hiç duymadığıma şaşırmıştı). Aşk öykülerinin yazarı, kadınların sevgilisi... Sen İnci Baba’yı bilirsin değil mi?” Kalın kaşlarını gözlerinin üstüne yıktı, o da kim dercesine baktı. “İnci Baba, hani ünlü mafya babası, bana sen cansın derdi, beni öyle severdi. Ona o kadar yakındım. Ölmeden önce beni Topal Ahmet’e emanet etti. Hani senin de tanıdığın hatta çok sevdiğin Mavi Rıza’nın ölüm emrinin verildiği gün aynı masadaydık Ahmet Abi’yle...”

Kahvenin köpüğünü toplayana dek beni dikkatle hatta neredeyse ağzı açık dinledi.

“Sen bütün bu insanları nereden tanıyorsun?” diye sordu.

“Benim ailem çok geniş biraz da karışık, baba tarafım...”

Sonra dalmış gibi yapıp mutfak balkonundan ormanın ortasında kalmış gölü izledim, “Manzaran çok güzelmış, çok da sessiz, bu manzara ahraza şarkı bile söylettirir,” deyip başka dala atladım. Oturduğu yerden kalktı gelip belime sarıldı, enseme kokladı, koklamadı içine çekti. Karşı koydum, bir an düşündüm, bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? Düşünme kızım Selçuk bunu çoktan hak etti.

Mor çarşafın arasında kaybolduk. En çok burnuna bayıldım; koklanmadık, içine çekilmedik tek nokta bırakmadı tenimde.

Gömleğimin düğmelerini iliklerken yataktan beni izliyordu “Keşke hemen gitmesen, yan yana biraz daha yatabilseydik,” dedi. Bu kez gidip ben onun burnunu sevdim “Olmaz, daha çocuğa yetişeceğim, kreşten gelecek,” deyip ayakkabılarımı alıp fırladım. Çantamı toplayıp banyoya girerken o da giyindi. Tam kapıdan çıkarken beni sertçe duvara yaslayıp dilini ağzımın içinde dolaştırdı.

Yol boyunca direksiyondaki parmaklarımı, boynumu seyrederip durdu, “Boynun çok güzel,” diye başlamıştı ki, romantizminin içine edip arabayı sağa çekip dörtlüleri yaktım “Burası sana uyar mı?” dedim. “Beni sürekli şaşırtıyorsun,” dedi gülümseyerek, “tekrar ne zaman buluşuruz?” Gözlerinin içine bakarak “Bunun tekrarı yok,” dedim. Çok şaşırt-

dı “Nası yani?” Tane tane, kelimelerin üstüne basarak “Bir dahası olmayacak,” dedim. Kaşları çatıldı, “Kocana kızdın, beni kullandın değil mi?” dedi, sinirlenmişti. “Evet, seni kullandım, hep erkekler mi kadınları kullanacak?” Yüzüme doğru eğilip işaret parmağını sallamaya başlayacaktı ki “Siktir git, çabuk in aşağı!” deyince ne yapacağını bilemedi, şaşırdı, ters köşe olmuştu. İnerken kendi kendine bir şeyler söylendi, duymadım bile.

Tunç’a yetiştim, servisten alır almaz eve çıkmadık, sitenin parkında kaydık, kovalamaca oynadık.

Selçuk gece geç geldi, son birkaç gündür yaptığımız gibi evin içinde iki yabancı hatta iki domuz gibi dolaştık. Mor çarşaflardan haberi olmayacaksa bunu niye yaptım ki diye düşünürken hiç farkında olmadan gözlerimi ona dikmişim. Başını bilgisayardan kaldırıp “Ne var, bir şey mi diyeceksin, niye öyle bakıyorsun?” dedi. “Yok bir şey,” dedim. Yatmak için kalkıp Selçuk’un önünden geçerken “Keşke bana o lafları etmeseydin,” dedim. Karşılık vermedi.

Dişlerimi fırçalarken aklıma geldi, bilgisayardan topladığım, aldığım mafya notlarının hepsini yatmadan önce yırtıp attım.

* Ahmet Telli

KILIFI BOL DİYARLARDAN

Oturduğum yerden hep kadınları görüyorum. Genç, yaşlı, kapalı, alımlı, kendi kendine konuşan, kendinden geçmiş, kendini adak diye adanmış, adanmış kadınlar... Beli bükülmüş, mis kokulu, çiğ kokulu, çikolata kistli kadınlar gelip geçiyor önümden, sabahtan akşama dek, haftanın beş günü.

Büyük bir hastanenin kadın hastalıkları ve doğum kliniğinde çalışıyorum. Yo hayır doktor değilim, nerede bende o disiplin, o zekâ, ben kayıt memuruyum. Kliniğe gelen kadınlar ilk beni görür, TC numaralarını bana söylerler. Kimliklerini elime aldığımda nedense önce bir geçmişte kalan yüzlerine bir de karşımda bekleyen hallerine bakarım. O kısacık kayıt anında iki fotoğraf arasındaki uzun soluğa dokunur çekilirim.

Kadın doğumda çalıştığımdan beri halkımız beni akil kişi beller. Akıntısı, kaşıntısı, kanaması, söküşü, dikiş, pişgi, sarkması olanı, çişini tutamayanı, orgazm olamayanı beni arar. Bu sabah da güne öyle başladık.

Mesainin ilk saatleriydi ki, yıllar öncesinden getirdiğim kadim arkadaşım Ferya aradı. Ferya'nın sesi telefonda çekingen geliyor, "Nacar, bu saatte senin başın da kalabalıktır ama bir şey danışacağım... Bir arkadaşımın kızı erkek arkadaşından tecavüze uğramış, şimdi diktirmek istiyorlar, sen bize yardımcı olur, yol gösterir misin?" Ben size başta demedim mi, akil kişiyim ya elbette bana danışacaklar, dikiş işinden de ben anlarım, doğumdan da.

"Bak Ferya, bizim burada sökük dikiliyor, sarkanlar içte tepilip paça yapılıyor ama devlet-i âliyye dikiş işine, hele böylesi bir dikiş işine girmiyor kuzum. Devlet bizatihi bu dikişin kendisine karşı, bu işi ahlaksızlık, namussuzluk, günah ve hile olarak görüyor. Tarihi ve köklü gelenekleri olan, sayfasında ayıbı, katliamı, günahı olmayan bu şanlı devletten bu namussuzluğa ortak olmasını bekleyemezsin değil mi?"

Ferya tüm yardımseverliğiyle hatta benim çeneme rağmen hâlâ telefonun diğer ucunda çırpınıyor "Haklısın Nacar, onu düşündüm. Devlette bu işi yaptırmak çok zor, yalnız özelde de çok pahalı," dedi. "Baksana bu kız yakında evleniyor mu?" dedim, "Yoo," dedi. "Öyleyse şimdi bu telaş niye, şimdi neden diktiriyor ki, benim bildiğim düğünden, yani gerdek gecesinden bir iki gün önce dikilir." Ferya hayretle sordu "Neden?" "Neden olacak dikiş tutmuyor canım," dedim. Sonra aklıma geldi "Baksana bu kız kaç yaşında?" diye

sordum. Yirmi ikiymiş “Peki, ama neden bir an önce diktirmek istiyor ki?” “Diktirirse bu iş başına hiç gelmemiş gibi hissedecekmış, kendini kirlenmemiş, temiz düşünecekmış,” diye cevap verdi. “Feryacığım, canım benim, sen bu kızla görüştün mü, bu sözler kime ait?” diye sordum. “Yoo, ben kızla görüşmedim, beni annesi aradı. Olanları, kızın durumunu ağlayarak anlattı. Yazık, annesi çok perişandı, içim yandı.” dedi.

“Dinle Ferya, bence bu diktirme işi kızdan çok annesinin fikri. Yirmi iki yaşında bir kız, üstelik ailesinden uzak bir diyarda üniversite okuyor, belki de bu kız tecavüze uğramadı. İsteyerek ve hatta doğası gereği birlikte oldu. Annesi durumu duyunca kız sıkıştığı yerden böyle bir hikâye yazdı. En iyi hikâyeler dar zamanlarda çıkar ve hikâye yazmak zahmetli bir iştir. Hele ki iki ayaküstünde hikâye yazmak hakikaten zordur, bilirim. Sonra diyelim ki kızın anlattıkları doğru, onların, bu anne kızın bir jinekologdan çok bence bir psikoloğa ihtiyaçları var,” dedim bilmiş bilmiş. “Psikolog da çok pahalı, bunların durumları iyi değil, paradan yana oldukça sıkıntıdalar,” deyince, “Neyse ki bu topraklarda halen dayanışma ruhuyla çalışanlar da var,” dedim. “Ben size gönüllü psikolojik destek alabileceğiniz yerlerin telefonunu verebilirim, yok ille de diktirmek istiyorlar dersin o konuda da yardımcı olur, eli iyi, dikişi sağlam adresler, isimler veririm; insanlık ölmedi ya,” dedim. “Ama anasına söyle bu arada sakin ha kendisi dikmeye kalkmasın,” diye de ekledim. Ferya güldü “Ne diyorsun sen, annesi nasıl diksin Nacar?” dedi. “Ah Ferya, sen bizim kadınlarımızı bilmezsin. Onlar duvar örerler, fayans döşerler, okeye dönerler, üstüne bir de kendi söküklüklerini dikemeyen usta terzilere dikişe giderler...” Ben hızımı almış muhabbeti sürdürürken, kayıt için sırada

bekleyen kadınlar çoktandır çattıkları kaşlarla söylenmeye başladılar. Tabi bana telefonu kapatmak kaldı. “Feryacığım, ben seni evden arayayım.”

BOĞAZIN DÖRT BEKÇİSİNDEN BİRİ

Bugünün bilgisinden uzakta, yıllar önce Mehtap da ben de evlenmek için yanıp tutuşuyorduk.

Bir mesai sonrası kafa kafaya verip biz bu işi ancak Telli Baba'da çözeriz, dedik. Tarabya'dan Telli Baba'ya yürüyerek gitmeye niyetlendik. Çok güzel bir yaz akşamıydı, sağımıza martıları ve vapurları almışken, elimizde haşlanmış mısırlarımızla keyfimize diyecek yoktu. Boğazın dört bekçisinden biri Baba'nın huzuruna vardığımızda hava kararmış, esinti artmıştı. Halı serili merdivenleri iner inmez daha ellerimizi açıp dua etmeden Mehtap "Çok sıkıştım," dedi. Ortalıkta kimse görünmüyordu, zaten hazretlerinin yattığı türbenin yeşil kapısı da kilitliydi. Ben yine de kapı-

nın önünden de olsa ellerimi açıp her işe bakan Tanrı'dan, sonra da Telli Baba'dan dualarla koca isterken, bizim Mehtap eteğini yukarı kaldırıp türbe duvarının kenarına işemisin mi? Bir kere daha böyle olmuştu, hiç olmadık yerde yine eteğini kaldırıp bu kez de çöp kutusuna işemişti. Kukusu dur durak bilmiyordu. “Yapma,” dedim, “Çarpılırsın,” dedim lafım kâr etmedi. Eteğini düzelterek gelip aynı niyetle o da ellerini göğşe açtı.

Ben tez zamanda kocaya gittim, gittim de başım göğşe erdi. Başım gökte, ayaklarım yerden kesilmişken karnım şişti, çoluğa çocuğa karıştım. Mehtap mı? Tabi ki onun duası kabul olmadı, o hâlâ aynı şehirde umutla bekliyor.

Dün tam yatağa girmiştik ki telefonum çaldı, baktım bizim Mehtap, “Baksana sence ben niye evlenemiyorum?” diye gecenin orta yerinde patadan sordu. Cevap beklemeden de devam etti, “Hani ben yıllar önce Telli Baba'nın türbesine işemiştik ya, galiba ondan. Sen bilirsin, bu uğursuzluğu bozmak için ne yapmalıyım?” Atalarımızın çivi çiviye söker mantığıyla gidip “Bence aynı yere tekrar işe,” dedim. “Yok ya, senin önerin hiç mantıklı değil, ablam dedi ki, git orada kurban kes, saygısızlığından dolayı özür dile. Sence bir etkisi olur mu?” “Benim de İstanbul'a geldiğim bir vakit kesersen belki kabul olur,” dedim.

Telefonu kapatmıştım ki, Telli Baba'nın verdiği koca, televizyonun karşısından bana seslendi, “İyi ki iki saat önce bir su istedik.” Suyu önüne koyduğumda da “Mavi gömleğimi ütüledin mi?” diye sordu. Yatağa girerken keşke ben de türbenin kenarına işeseydim, diye düşündüm.

VAJİNOPLASTİ

En çok Aysel şaşırdı Enver'den gizli iki yüz bin lira biriktirdiğime. Niye o kadar şaşırdın ki, akıllı ol sen de biriktir. Üstelik sen çalışıyorsun.

Ben kendimi salak bilirdim, benden daha salakları varmış. Aysel.

Gerçi onun da Enver gibi bir kocası olsaydı eminim o da biriktirirdi.

Bu Enver'in ilk aldatması değil. Her seferinde bana dönmüştü, çocuklarının annesiydim, mutfakta da yatakta da iyiydim. Bunu ben değil, üstümde soluk soluğa kalıp da

memelerimin arasında dinlendiğinde kendisi defalarca söylemişti: “Ne kadar şanslı bir adamım...”

Bekledim, öncekiler gibi hevesi geçer, gelir, dedim. Benden utanmazsa, boyu kadar oğlundan utanır artık, dedim. Dediğimle, beklediğimle kaldım. Bu defaki orospu yaman çıktı, Enver ne oğlunu gördü, ne beni.

Adliyeden çıkarken orospuyu otoparkta sıkıştırıp okkalı bir tokat attım da hırsım yine dinmedi. Bir de Aysel’in dediklerine hırslandım “Sen o tokadı niye kadına atıyorsun ki?” Şeytan dedi o gün bir tokat da Aysel’e at.

Buraya kadar her şey normaldi. Tuhaf değil mi, tüm bu yaşadıklarına normal demez miyim bir de? Hayat çok şey gösterince...

Asıl canımı ne yaktı biliyor musun, oğlum koluna altın bileziği takmasına iki ay kala karşıma dikilip “Anne senin bu evden çıkman gerekiyormuş, yoksa babam evi satıp beni de çıkaracakmış. Sana sonunda nafaka veriyor. Tazminatını da aldın... Babam bu şartla tapuyu bana verecek...” Aysel duyduklarına inanmaz gibi kaşını gözünü oynatarak rakının sonunu bana koydu.

Hiç kimseye haber vermedim, kornişleri Aysel taktı. Oğlan sonradan “Anne niye bu kadar masrafa girdin? Yatağını, bari borcamlarını alsaydın...” dedi. Sonunda koltuklar gelip de halıları sererken Aysel bana hak verdi “Her kadının gizlisinde kendine ait parası olmalı,” dedi. Salak, diyecektim bunu şimdi mi anladın? Neyse kaç gündür o da çok yoruldu.

Ortalık sakinleşip kendime kaldığımda günlerce ağladım, Enver'e değil. Kar yağın güvendiğim dağlara. Ben bunca kahır şimdiye dek niye çektim?

O kış mecbur kalmadıkça evden çıkmadım. Çıkamadım. Hiçbir duvara ayna asmadım. Aysel'i de oğlanı da tersleyip durdum. Ekmek, makarna ve sigara istedim. Perdeleri açmadım. Kim demiş karanlık kötü diye? Kendimi karanlıkta dinledim. Aysel beni bir resim atölyesine götürdü, oğlan nasıl olduysa fırçalar, boyalar aldı... Sonraki kışı balkonda menekşelerle geçirdim. Herkesten, Aysel'den bile habersiz, misafir ağırlayıp çilingir sofrası kurar oldum... Misafir menekşeleri çok sevdi, balkonu da...

Haftanın başında Aysel'e telefon açtım: "Kordonlarımı bağlatmak istiyorum." Sanki hat kesildi, Aysel'den ses gelmedi, geldiğinde de "Ne gereği var, zaten yumurtlaman azalmıştır," dedi, of be Aysel! "Baksana senin çalıştığın hastanede vajinoplasti yapıyorlar mı?" Bu kez Aysel'den ses tamamen gitti.

Kolumda serumlar bağlıyken Aysel yanımdaydı "Kukuşunla bir düzen kurmayı bıraksana," dedi. İşte o zaman dikişlerimi unutup Aysel'e okkalı bir tokat attım. Bu kız da fazla oluyor ama.

ÇÖPLÜK BÖCEĞİ

Şehir koca bir insandı, binlerce kolu bacağı olan. Yiyen içen, eğlenip gülen, hazdan inleyen...

Ben şehrin kışına en yakın tarafındaydım. Kışından çıkardığı idim. Çöplük Böceği!

Tepemde binlerce karakarga, serçe, ayağımın altında, elimin değdiği yerde binlerce böcek... Hiçbirimiz korkmazdık diğerinden; karga serçeden, serçe böcekten, böcek benden. Toprak yolun başından kalkan toz bulutları, direksiyonunda Fırtına'nın oturduğu kamyonun yaklaştığını bağıırıyordu. Hem bakmayın Fırtına dediğime, adını nereden bileyim, hiç göz göze gelmedik ki. Yalnız sesini duymuşluğum, ilk

ondan işittiğim küfürleri yemişliğim var. Zaten bu adı da ben verdim ona. Bir seferinde Çakal Memet'le gelmiştik çöplerin başına. Fırtına'nın geldiğini fark edemedik, kovaladı bizi, bastı küfrü *"Orospu çocukları, bir gün çöplerin altında geberip gideceksiniz. Dirinizin değeri yok, geberince kıymete binersiniz."*

Bu kez o yaklaştığında ben de kargalarla birlikte havalandım, beni hiç fark etmedi. Kamyonun kasası boşalıp gittiğinde çıktım saklandığım yerden. Annem beni okulda biliyor. Okuyunca kurtaracakmışım kendimi, onlara benzemeyecekmişim.

Kitapların sayfasını çevirmek, bilmediğin dünyalara, sana bırakılan bu aralıktan bakmak hiç bana göre değildi. Çöpleri karıştırmak, binlerce naylon poşeti delik deşik etmek, içlerinden ne çıkacak diye meraklanmak, birçok şeyle ilk kez çöpte karşılaşmak, evirip çevirip ne olduğunu anlamak, kurcalamak... İşte buydu beni eli cetveli hocadan, iki cevizle beş cevizi toplamaktan daha çok çeken şey. Azıcık sabırlı olursan, burada cevizin gerçeğiyle bile karşılaşma ihtimalin var.

Bazen bir rüzgâr çıkar, çöplüğün kokusunu önüne katıp uçuşan perdelerin arasından yer soframıza dek bırakıp giderdi. Rüzgârın bıraktığı koku aynı anda hepimizin yüzünü ekşitirdi. Tecrübeyle öğrenmiştim çöplüğün, pisliğin ne kadar ortasındaysan koku sana o denli uzaktı.

Eve döndüğümde üstümdeki kokudan, kılığımdan, kıyafetimden annem anlardı ne haltlar ettiğimi. Bağırmaya başlayıp üstüme yürüdüğü anda onun için seçtiklerimi koyardım

önüne. Birdenbire radyonun istasyonunu değiştiren bir el annemin gözünü, dudağını, ellerini değiştirirdi. Gözündeki öfke, dilindeki küfür; yüzüme, gözüme inmeye hazır eli başka bir makama geçirdi. Onun için getirdiğim beyaz naylon tabağı, kırmızı çantayı, şemsiyeyi alır hemen temizlemeye koyulurdu. Annem benim, eşyaları tarihsiz bilir, hemen de sahiplenirdi.

Çöplüğün, gecekonduların üstünden çok rüzgâr esip geçti, çok kar yağdı, eridi. Benden başka nicesi çocukluğunu kullanılmış kâğıtlar, artık yemekler, pet şişeleri, tenekelerin ve farelerin ayak izleri arasında bıraktı. Annemin umutları da çöpe düştü, okumadım ya da okuyamadım; ne değişir, ne?

Kırk derece güneşin altında, derisi kara, çok ayaklı bir böcek gibiyim. Susuzluktan ağzını kapatamayan, can havliyle oradan oraya sıçrayan, gördüğünde herkesin midesini bulandıran bir böcek, Çöplük Böceği!

Sıcaktan mıdır, yorgunluktan mı, bugün şeytan kulağımın dibinden hiç gitmiyor. *“Kiremidi de, olukları da onların olsun. Sana da yazık, can yok mu senin içinde? Kıçındaki dona kadar ter içinde kaldın. Bırak işi, varsın yarım bıraktı desin dürzüler... Sıpaları gördün mü, seni güneşin altında terk edip gittiler. Salaklık sende oğlum, yevmiyelerini bıraksaydın içerde; bak o zaman kaçarlar mı?”* Şeytanın dedikleri aklıma yatmıyor değil ama tam şeytana uyacağım, yere attığım atleti alıp arkama bakmadan kaçacağım, karşı binanın çatısından birileri bana sesleniyor. Ellerimi siper ediyorum gözlerime, ancak o zaman seçebiliyorum Dilara’mın, Özgür’ümün yüzlerini. Bir kayboluyorlar bir el sallıyorlar, “Babaaa!” diye bağıyorlar bana. Ben de abartılı el sallıyorum onlara. Sanki el

salladıkça koltuk altlarımdan birileri bedenime güç veriyor, gayretleniyorum, kurumuş ağzımdan koca bir tükürük savuruyorum kırık kiremitlerin üstüne. Şeytanı kovalayıveriyorum kulağımın dibinden. Sağlam kiremitlere sarılırken, şeytanın dönüp dolaşıp gelmemesi için avazım çıktığıınca türküler söylüyorum. Güneş kızardıkça tepede, şeytana uyaçağım diye korkuyorum.

Kendime verdiğim gazla epey bir kiremidin yerini değiştirdim. Kuzeydeki bacanın yanına geldiğimde türküyü bıraktım. Dudaklarım, anasının memesini arayan çocuklar gibi aradı sigarayı. Gözlerimi kapadım, dilimle sigaranın tadıyla oynadım. “*Oh be!*” dedim. “*Oh!*” Hiç acele etmeden, sigarayı sonuna kadar emdim. Gözlerimi açıp izmariti ayağımın altına aldığımda sanki gökyüzü değişmişti. Biri eline bir fırça alıp o koca parlak mavinin üstüne gelişigüzel bulutlar yapıvermişti. Bulutlara bakmak başımı döndürdü, sırtımda bir ağrı vardı. Kendimi çimento torbasıymışım gibi bacaya yasladım. Bacanın karanlığından sesler geldi, “*Aha, şeytan yine geliyor,*” dedim, doğruldum. Ses yine vurdu kulağıma, bacanın ağzından kafamı soktum. Karanlık kuyunun dibinde bir çift göz bana bakıyordu. Göz göze gelince ürktüm, kafamı bacadan hemen çıkartıverdim. Ses yine beni çağırıyordu. Yumruklarım la gözlerimi ovdum, tekrar baktım. Çöplerin arasından bir çocuk el sallıyordu, bendim kuyunun dibindeki, Çöplük Böceği.

DELİ GÜL

Yağmur vardı boş yollarda, bir de yağmur altında tak! tak! tak! diye ses çıkartan koltuk değnekleri. Daha birkaç dakika önce güneş vuruyordu badanalı evlere. Şehre sonradan yerleşen bu evlerin arasında kalan dar sokaklarda göbekli, memeleri sarkmış kadınlar, güneşten yanmış tenleriyle kapı önlerinde grup grup sırtıyorlar. Çocukların burnu akmış, kiminin daha ayıplanmayan, cinsel anlamını bulmamış organları ortada. Birkaç çocuk kırık bir bisikletin peşinden gürültüyle koşuyor. Sonra birdenbire kızarmaya yüz tutmuş vişnenin, kadınların ve çocukların üstüne yağmur boşalıyor. Kapı önlerinde cümleler yarım kalıyor, oyunlar da... Koşuşmalar başladı, naylon terliklerini hızla sürükledi kadınlar, kollarından çektiler çocukları, bir iki çocuk içeri gir-

memek için inatlaştı. Bu inadı, anneleri bileklerinin gücüyle kazandı. Kadınlar çocuklarıyla, dantel döşeli evlerine girdiler. Çatılar akmıyordu, camlardan içeri sular sızılmıyordu, yağmur onların ötesindeydi. Az önce çocukların oynadığı, kendisinden bıkmış kadınların konuştuğu yollarda, şimdi yağmur sesi bir de yağmurun altında tak! tak! tak! diye ses çıkartan koltuk değnekleri...

Adam çok yorgun görünüyordu bulaşıkları yıkarken. Erkek-ken kadınlıktan bıkmıştı, belki de her ikisinden de. Çinko-su kalkmış tabağın üzerinde gezdirirken süngeri, farkında olmadan derin bir soluk aldı içine, karnı, göğüsleri şişti, bir oof diyerek havayı dışarı itti. Peşinden onu takip eden gözlerle buluşmak istemiyordu. Yalnızmış gibi davranıyor, o iki gözden korkuyordu. Yo yo korku değil, bu başka bir şeydi. Fakat gözlerini ne kadar kaçırırsa da, kadından gelen koku her an varlığını hissettiriyordu. Yaşı bir hayli olmalıydı, neredeyse adama eş. Adamın saçları bembeyaz, kadının ki beyaz ağırlıklı siyah; bu beyazlığa rağmen gürdü saçları, bir papatya gibi başında sağa sola açılmışlardı. Bulaşıkları bitirmiş, elinde iki parça rengi kayıp kıyafetle göründü adam, yüzünü buruşturarak kadına yaklaştı. Ekşi ekşi kan ve sidik kokusu kadına yapışmıştı. Parmakları arasında neredeyse iğrenerek tuttuğu kıyafetleri kadına doğru fırlatırken “Ben söylemesem üstünü bile değiştirmiyorsun,” dedi. Sesinden hiçbir şey hissettirmedi, ama elleri çok kızmıştı. İçinden belki de bininci kez aynı şeyi geçirdi “Keşke ben ölseydim, ya da onun yerine sen.” Kadın ilgisiz “Turşular bozuldu, onları döktün değil mi?” dedi. Adam şaşırdı “Oohoo o! Dökeli aylar oldu, canın turşu mu istedi?” Kadın çocuklaştı, dudakları yüzüne dağıldı... Gözleri çizgilerin arasından üç-dört yaşındaymış gibi bakındı. Yine de bu haliyle bile adamdan

daha yaşıydı. Bu kez başka bir tele sıçradı kadın “Ben ne zaman evleneceğim?” derken gözbebekleri yuvasından taşacakmış gibi bakındı. Bu sözler adama dokunmuş olmalı ki, elleri yatıştı, kadının saçlarını okşadı. Kadın birden kedi yavrusu gibi kıpırdanıp anlamsız sesler çıkardı. Adam kısa kesti okşamayı. Elleri yapış yapış geldi tenine, bıkkın, söyleyerek evden çıkmaya hazırlanıyordu ki, geri döndü, “Sakın bir delilik yapayım deme,” dedi. Kendi de bu dediğine pek inanmadı. Kadın koltuk değneklerine dayanarak cama gitti. Adam bahçe kapısından çıkmak üzereydi, kadın bağırdı, “Baba nereye gidiyon?” Adam sinirlendi cevap vermeyecekti... Verdi. “Kahveye, sakın geleyim deme ha! Usandırma beni, üç dört saat senden uzakta olayım, yeter ki yeni bir bela açma.”

Burunları camlarda çocukların, yağmura seviniyorlar, yağmurun altında tak tak tak diye ses çıkartan koltuk değnekleri sokağın başında göründü. Üstündekiler, babasının verdiği rengi kaçık kıyafetler değildi. Günlerdir sırtından çıkartmadığı, konu komşunun hayır niyetine verdiği kıyafetlerdi “Anne bak Deli Gül geliyor,” dedi çocuklar. Annelere yeni bir şey gibi gelmedi, Deli Gül’ün yağmur altında sokakta olması. Yağmur damlaları suyu unutmuş saçlarından yüzüne düştü, burnunun ucuna gelince burnunu çekti Gül, bir ara duraksayıp koluyla yüzünü sildi. “Anne ıslanıyor,” dedi çocuk, anne “Islanır, yağmur yağıyor,” dedi. “Ama dedi çocuk, gerisini kuramadı. “Anne onu içeri alalım,” dedi başka bir çocuk. Anne kızdı, yüzünü ekşitti “Olmaz hastadır o, mikrop bulaştırır.” “Ellerini yıkarız, hı?” “Mikroplar sadece ellerinde değil...” “Onun annesi olsaydı ıslanmaz, mikrop-lu da olmazdı değil mi?” Bu sözler anneyi harekete geçirdi, çocuğu sıkı sıkı kollarına aldı, çocuk da mutlu annesine sa-

rıldı. Sarılırken gözleri yağmurun altında kimsesiz bir köpek gibi ıslanan Gül'de kaldı.

Gül, yolun ortasında heykel gibi duruyordu, yağmur bütün vücudunu yalayıp ayaklarının ucundaki su birikintisine karıştı. Gözleri camları, kapıları gezdi; biliyordu, fark etti perdelerin, buğulu camların ardından onu izliyorlardı. Bütün yükü koltuk değneklerine bıraktı, gözbebekleri önce çok uzaklara gitti... Geldi... Gitti... Geldi ağzındaki bütün çürük dişleri göstererek, yağmurun sesini bastıran bir kahkaha salıverdi. Damlalar ağzına da düştü, dilini çıkardı dudaklarını yaladı, yutkundu. Çok keyifli görünüyordu, koltuk değneklerini özgür bıraktı, değnekler de onu. Tabii hep böyle değnekli değildi, deliliğin üzerine sonradan yapışması gibi değnekleri de sonradan eklenmişti bedenine. Yine havanın yağmurlu olduğu bir gün, caddede zıplaya zıplaya dolmuş şoförlerine laf atıp, belediye otobüslerini kovalarken resmi bir servis aracına çarpmıştı. Servis ona değil, o servise çarpmıştı. Deliliği hakkında da çok söylenti vardı... Daireler çizdi, bu arada kahkahaları hâlâ durmamıştı. Anneler çocuklarıyla pencere önlerinde gülerek izlediler onu. Çocukların çok hoşuna gitti, kıskandılar Gül'ü. Eteğinin ucundan tutarak zıpladı, altındaki pijaması, kan lekelerini gösterdi. Toprağın kokusunu çekti içine, bağırdı “Yağmur yağıyor / Deli Gül geliyor / Deli Gül yağmur altında oynuyor.” Yine yağmura karşı güldü. Çocuklar Gül'e baktıkça keyiflendiler “Çıkalım anne, yağmur azaldı,” dediler. Anneler “Olmaz Gül gidince çıkarsınız,” dedi.

Gül yorgun düştü bütün damlaları bedeninden geçirmekten, ağırlaştı. Soluk soluğa değneklerini aldı yerden, üzerinde sektiği bacağı içinde davul çalınır gibi zonkladı. Yağmur

bulutları kaydı. Elinde süpürgeyle sinirli, kekeme bir kadın çıktı dışarı ilkin. Kelimeleri uzatıp, bozarak Gül'e söylendi. "Deee de ge-eeç giit, bu bu uura daan. Mi k roop ka dıın." Süpürgeyi salladı Gül'e doğru. Gül alışık, koltuk değneklerinin hareketini hızlandırdı, giderken kadına sövdü, gün ışığına çıkmamış küfürler savurdu. Kadın daha da sinirlendi. Yağmur iyice kesilip Gül sokağı terk edince, birer birer dışarı çıktı çocuklar, kadınlar... Yağmur öncesi kaldıkları yerden başladılar.

"...Alttan almadım, benim de biriktirdiklerim vardı. Bana bak, annen çekip gittiğinde, baban seni alıp yanıma geldi. Annesi olmayan çocuğun babası olur mu? Ben sadece halaydım. Hala! Nerden bileyim sünnetçinin iyi olup olmadığını? Eli iyi demişlerdi. Dursana, nereye gidiyorsun? Hep böyle yapıyorsun, sen kus, içini dök. Ben? Kapıyı küt diye çarpıp çıkarken ne deliliğimi bıraktı, ne evde kalmışlığımı..."

Sırlarınızı iç rahatlığıyla Ayten Kaya Görgün'e emanet edebilirsiniz. O, sırrınızı alır, itinayla bir hikâyeye dönüştürür.

Kısa ve vurucu.

Bu öfkeli, hüznü, komik, kindar, tedirgin veya çaresiz insanların hikâyelerinde kendinize dair bir şeyler mi var? Yoksa siz de mi ona bir sırrınızı verdiniz?

ayizi kitap

